

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΙΟΥΛΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 284 ΔΡΧ. 200

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ “ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ”

Ολοκληρώθηκε στις 24 Ιουνίου η Β' Σύνοδος της λεγόμενης Βουλής των Εφήβων. Μία σύνοδος που θύμιζε έντονα συνεδρίαση της “Χρυσής Αυγής”, όπως διαπιστώνουν ενθουσιασμένοι και οι ίδιοι οι ναζιστές στη φυλλάδα τους (Χρυσή Αυγή, 27/6-2/7). Μία “Βουλή” της οποίας τα μέλη δεν εκλέχτηκαν από τη νεολαία αλλά από τους πιο μαύρους σοβινιστικούς κύκλους. Μία “Βουλή” με την οποία ο σοσιαλφασισμός, σε ένα από τα τακτικά του μέτωπα με το σοβινισμό, επιχειρεί να χειραγωγήσει τη νεολαία. Μία Βουλή καθεστωτική που έκλαψε για τις “χαμένες πατρίδες” και χαιρετίστηκε

από το σοσιαλφασίστα Κωνσταντόπουλο ανοιχτά, ενώ αναγνωρίστηκε από το ψευτοΚΚΕ. Πρέπει, πριν αναφερθούμε στην ουσία των προτάσεων που ψηφίστηκαν και στις τοποθετήσεις, να πούμε λίγα λόγια για τον τρόπο με τον οποίο σχηματίζεται αυτή η “Βουλή των Εφήβων”. Θα επαναλάβουμε εδώ περιληπτικά όσα είχαμε γράψει με την ευκαιρία της Α' Συνόδου της “Βουλής” πριν από ένα χρόνο περίπου (φ. 261, 19/7/1996). Τα μέλη της Βουλής επιλέγονται από μία Επιτροπή από καθηγητές μέσης εκπαίδευσης, πανεπιστημίου και προσωπικοτήτων της οποίας πρόεδρος είναι ο γνω-

στός σοβινιστής συγγραφέας Σαμαράκης και στην οποία συμμετέχει ο ορθοδοξοφασίστας βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Κακλαμάνης. Η επιλογή γίνεται από μαθητές Λυκείου ύστερα από αξιολόγηση εκθέσεων που γράφουν με διάφορα θέματα. Έτσι, από τις εκθέσεις που γράφουν οι μαθητές με την καθοδήγηση φροντιστηριακών και σχολικών καθηγητών που βρίσκουν την ευκαιρία να εκθέσουν με τον καλύτερο τρόπο τα πιο τρελλά σοβινιστικά τους όνειρα, επιλέγεται η αφρόκρεμα του “ορθόδοξου τόξου”, οι 350 “βουλευτές”, που πλασσάρονται στη συνέχεια σαν υποτιθέμενοι αντιπρόσωποι της νε-

ολαίας, σαν υποτιθέμενοι εκφραστές του ριζοσπαστισμού και της επαναστατικότητας των εφήβων. Αυτοί χωρίζονται σε ομάδες εργασίας, αντίστοιχες των επιτροπών της κανονικής Βουλής (Εξωτερικών Υποθέσεων, Οικονομικών Κατευθύνσεων, Κοινωνικής Πολιτικής κ.λπ.) και έτσι δημιουργείται αυτό το έκτρωμα που σοσιαλφασισμός και σοβινισμός από κοινού αναγνωρίζουν σα “Βουλή των Εφήβων”. Το κερασάκι στην τούρτα είναι η συμμετοχή «Ελληνόπουλων από τα Κατεχόμενα της μαρτυρικής Κύπρου» που «νοσταλούν τις χαμένες πατρίδες στα μικρόφωνα του κοινοβουλευτισμού» και

«μαθητές της μακρινής Αυστραλίας» που «ταξιδεύουν τα όνειρα τους για τη μητέρα Ελλάδα πάνω από τους ωκεανούς μέχρι το ναό της Δημοκρατίας στο Σύνταγμα...». Ακόμα, «βουλευτές κάτω των 18 από τα πέρατα της Γης, τις ΗΠΑ, το Σουδάν, την Αιθιοπία, τη Γερμανία μέχρι και το Κογκό» που «υποβάλλουν τις προτάσεις τους για την παγκόσμια ανύψωση του Ελληνισμού...» (αντιγράφουμε από τον *Ελεύθερο Τύπο*, 20/6). Όλα αυτά “διαμάντια της νεολαίας” μαζεύονται κάθε χρόνο στη Βουλή και κάνουν το πιο φασιστικό

συνέχεια στη σελ. 5

ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Να υπερασπίσουμε με κάθε δυσία το τελευταίο βιομηχανικό οχυρό της Δραπετσώνας

Στις 18 Ιούνη, ο νομάρχης Πειραιά Φωτίου, αρνήθηκε να χορηγήσει άδεια λειτουργίας στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, υπογράφοντας το κλείσιμο του εργοστασίου μέσα σ' ένα 12μηνο. Έτσι τώρα, το σχέδιο των μεταστροφών-αντιβιομηχανικών δυνάμεων μπαίνει στο τελευταίο στάδιο. Το κλείσιμο του εργοστασίου είναι πλέον άμεση απειλή. Όλα ξεκίνησαν το 1992, όταν το εργοστάσιο μπήκε σε εκκαθάριση εν λειτουργία. Τον Αύγουστο του 1993, μετά από συμφωνία των Δήμων του Πειραιά, του Σωματείου των εργαζομένων και βουλευτών,

το εργοστάσιο ταυτίζει τη μοίρα του με τη λεγόμενη “ανάπλαση”. Η ανάπλαση της Δραπετσώνας είναι ένα σχέδιο του ΥΠΕΧΩΔΕ, δηλαδή του Λαλιώτη, που θέλει να μετατρέψει τη Δραπετσώνα σ' ένα, όπως λένε, “City”. Το σχέδιο του σαμποταριστή Λαλιώτη είναι απλό. Η Δραπετσώνα είναι μια ιστορική εργατοσύλη που μεγάλωσε μαζί με τη βιομηχανία της και το λιμάνι. Είναι η φτωχογειτονιά εκείνη που άνδρωσε γενιές εργατών αλλά και μαχητών της αριστεράς. Το “City” του Λαλιώτη έχει ένα συγκεκριμένο στόχο. Στηριγμένος στο μικροαστισμό που καλλιέργησε ο ρεβιζιονισμός

ευρύτερα, και ο σοσιαλφασισμός, θέλει να χτυπήσει τη βιομηχανία της πόλης και να αλλοιώσει τον ταξικό της χαρακτήρα πατώντας πάνω στη βιομηχανική ρύπανση, ιδιαίτερα των λιπασμάτων. Κεντρικός στόχος της “ανάπλασης”, δηλαδή της μικροαστικοποίησης και της παρασιτικοποίησης της πόλης, είναι το χτύπημα των Λιπασμάτων. Δυστυχώς το εργατικό κίνημα του εργοστασίου δεν μπόρεσε να αποφύγει αυτή την παγίδα. Προσπάθησε να σώσει το εργοστάσιο, αλλά μέσα στα πλαίσια της “ανάπλασης”, για να κερδίσει ευρύτερες συμμαχίες, τόσο μέσα στη γει-

τονιά, όσο και ευρύτερα στα συνδικαλιστικά δευτεροβάθμια όργανα. Όμως τόσο στο Δήμο της Δραπετσώνας, αλλά και στο Εργατικό Κέντρο του Πειραιά και στη ΓΣΕΕ κυριαρχούν οι αντιλήψεις της “ανάπλασης” και το πολιτικό δίκτυο του Λαλιώτη που χώνεται παντού και σε όλα τα πολιτικά ρεύματα του ΠΑΣΟΚ. Μέσα στο Δήμο, κυριαρχεί η συνειδητή πολιτική του βιομηχανικού σαμποτάζ που εκφράζουν οι φιλικές προς το Λαλιώτη δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, αλλά και μικροαστικές ευρύτερες δυνάμεις, δουλεμένες α-

πό το σοσιαλφασισμό στα ζητήματα της οικολογίας και στο στενό τοπικιστικό πνεύμα. Όμως και μέσα στο ευρύτερο συνδικαλιστικό κίνημα κυριαρχεί μια γραμμική αντιβιομηχανική οικολογία, που καλλιεργείται από το μαύρο αντιβιομηχανικό μέτωπο εδώ και χρόνια και που σε τελευταία ανάλυση παίζει το παιχνίδι του Λαλιώτη. Κάτω απ' αυτούς τους συσχετισμούς, η “ανάπλαση” έγινε κυρίαρχη, τόσο σ' αυτούς που ήθελαν το εργοστάσιο ανοιχτό, όσο και σ' αυτούς που με σχέ-

συνέχεια στη σελ. 2

**ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ**

(σελ. 3)

ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

διο και βήμα-βήμα οδηγούσαν το εργοστάσιο στο κλείσιμο. Το εργοστάσιο πρέπει να μείνει ανοιχτό και μία είναι η αναγκαία υπόθεση γι' αυτό.

Να ενωθεί το εργατικό κίνημα του εργοστασίου με τον εργαζόμενο λαό της Δραπετσώνας και μέσα από έναν καλά σχεδιασμένο και οργανωμένο αγώνα να τσακίσει τους σαμποταριστές.

Για να γίνει αυτό χρειάζεται να ανατραπούν τα κύρια επιχειρήματα των σαμποταριστών για να ενωθεί ο λαός.

Δύο είναι τα βασικά επιχειρήματα:

Το πρώτο έχει να κάνει με τη μόλυνση και την επικινδυνότητα του εργοστασίου.

Στο ζήτημα αυτό έχουμε να πούμε τα εξής:

Κατ' αρχήν αλλιώς αντιμετωπίζονται τα οικολογικά ζητήματα σε μια χώρα βιομηχανικά αναπτυγμένη και αλλιώς σε μια χώρα με κατεστραμμένη βιομηχανία, σε μια χώρα σαν την Ελλάδα που όλοι όσοι βρίσκονται στο ρεύμα του αντιβιομηχανικού μεσαίωνα έχουν πέσει σαν τα μαύρα κοράκια πάνω σε κάθε τσιμινιέρα για να την γκρεμίσουν.

Πριν δύο 10ετίες η Δραπετσώνα ήταν το βιομηχανικό κέντρο του Πειραιά, με τα Λιπάσματα σε φουλ παραγωγή, με τα Τσιμέντα το ίδιο, όπως επίσης, με το Γυψάδικο, τις εταιρείες πετρελαιοειδών, το

εμπορικό λιμάνι και την επισκευαστική ζώνη του Νέου Μώλου.

Η μόλυνση του περιβάλλοντος από μια τέτοια βιομηχανική παραγωγή ήταν πράγματι σημαντική και ήταν υποχρέωση του εργατικού κινήματος να επιβάλει μέτρα προστασίας της υγείας τόσο των εργατών όσο και ευρύτερα των κατοίκων της περιοχής. Και πράγματι υπήρξαν τέτοιες προσπάθειες από κινήματα των κατοίκων της περιοχής αλλά και των εργατών.

Σήμερα, όμως, τα τσιμέντα ΗΡΑΚΛΗΣ έχουν σταματήσει εντελώς την παραγωγή, το Γυψάδικο έχει κλείσει, στα Λιπάσματα λειτουργεί μόνο η παραγωγή Λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων, και η Επισκευαστική Ζώνη υπολείπεται.

Έχουν, δηλαδή, ουσιαστικά μειωθεί, μέσα από την αποβιομηχάνιση, οι παράγοντες της μόλυνσης. Σήμερα λοιπόν, εμφανίζεται ο Λαλιώτης να ανακαλύπτει πάλι τη μόλυνση και θέλει να γκρεμίσει το τελευταίο μικρό βιομηχανικό κάστρο της Δραπετσώνας. Και μάλιστα χωρίς καμία επιστημονική μελέτη που να τεκμηριώνει τις οικολογικές του ευαισθησίες.

Είναι εδώ χαρακτηριστικό, ότι η απόφαση του Νομάρχη για το κλείσιμο του εργοστασίου δε στηρίζεται σε συγκεκριμένες μετρήσεις από αρμόδιες επιτροπές που, στη βάση συγκεκριμένων περιβαλλοντικών μελετών, γίνονταν τακτικά, αλλά στηρίζεται αποκλειστικά, όπως αναφέρεται στο αρ-

θρο 16, στο γεγονός ότι «δεν έχουν εγκριθεί περιβαλλοντικοί όροι, καθώς και ο φάκελος κοινοποίησης για ατυχήματα μεγάλης έκτασης, εγκρίσεις ιδιαίτερα σημαντικές, δεδομένου του μεγέθους, του χαρακτήρα, της συγκρότησης και ιδιαίτερα της άμεσης γειτνίασης της μονάδας σε αστική περιοχή».

Το άρθρο αυτό αφορά την εφαρμογή της κοινοτικής οδηγίας με την επωνυμία "Σεβέζο" και έχει να κάνει με όλες τις βιομηχανίες της χώρας, όπως και της Ευρώπης, και απαιτεί συγκεκριμένα σχέδια από την πολιτεία για τη διάσωση κατοίκων και εργατών σε περίπτωση ατυχήματος.

Η οδηγία αυτή δεν έχει εφαρμοστεί ποθενά στη χώρα, με εξαίρεση τα Διυλιστήρια Ασπροπύργου. Κατά συνέπεια, με το άρθρο αυτό, μπορεί να κλείσει ότι έχει μείνει ακόμη όρθιο από τη βιομηχανία της χώρας!

Το δεύτερο επιχείρημα έχει να κάνει με την εκδήλωση φιλευσπλαχνίας από την πλευρά των σαμποταριστών αλλά και άλλων, για το μέλλον των εργατών. Δήμος, νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, διάφοροι φορείς καλούν σε ενότητα τους εργάτες για αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση για να τους εξασφαλίσει τις θέσεις εργασίας, είτε μέσα από μετατάξεις, είτε μέσα από πρόωρες συνταξιοδοτήσεις, χρησιμοποιώντας σα παράδειγμα στην προπαγάνδα τους, τα ναυπηγεία. Έτσι, κλείνοντας το εργοστάσιο, θέλουν να έχουν ήσυχη και τη συνείδηση τους ότι δε θα πετάξουν και τους εργάτες

στο δρόμο!

Όμως το πρόβλημα δεν είναι αυτό. Οι μετατάξεις και οι πρόωρες συνταξιοδοτήσεις στα ναυπηγεία έγιναν για ένα και μοναδικό λόγο. Για να μείνουν τα ναυπηγεία ανοιχτά. Όταν οι εργάτες απαιτούν το ψωμί τους, απαιτούν, όχι μόνο να κρατηθεί το εργοστάσιο ανοιχτό, αλλά να εκσυγχρονιστεί και να αναπτυχθεί παραπέρα για να υπάρξει βιομηχανία, ανάπτυξη, πολιτισμός. Το άμεσο ταξικό συμφέρον των εργατών για τη διατήρηση της δουλειάς τους, ταυτίζεται με το συμφέρον όλου του λαού για την ανάπτυξη της χώρας, για τη δημοκρατία, την ευημερία, για την ίδια την ανεξάρτητη και ειρηνική πορεία της Ελλάδας.

Οι εργάτες δε ζήτησαν την ελεημοσύνη του μεροκάματου και ούτε θέλουν να αναταλάξουν τη θέση τους στην παραγωγή με τον παρασιτισμό της δημοτικής ή κρατικής υπαλληλίας. Η πάλη για το κράτημα του εργοστασίου είναι αυτή που θα τους αναδείξει, σε στενή ενότητα με όλο τον εργαζόμενο λαό του Πειραιά, σε πρωτοπόρα δύναμη της κοινωνίας. Αυτό το δρόμο, καμιά μανούβρα των σαμποταριστών μέσα στο δήμο, μέσα στο κράτος και στην κυβέρνηση, αλλά και κανένας συμβιβαστής που θέλει να εξαντλήσει το ζήτημα στα πλαίσια της ανάπλευσης και στους διαδρόμους των υπουργείων, δε μπορεί να σταματήσει.

Ιδιαίτερα επικίνδυνο στην τακτική απέναντι στους εργάτες του εργοστασίου είναι το ψευτοΚΚΕ. Το κόμμα αυτό, κέντρο της πολιτικής του βιομηχανικού σαμποτάζ ακολουθεί την εξής τακτική. Μέσα από το δήμο της Δραπετσώ-

νας και τη δημοτική παράταξη με επικεφαλής τον Μπεάζογλου προτοστατεί στο να κλείσει το εργοστάσιο. Μάλιστα, το κόμμα αυτό είναι το κατ' εξοχήν υπεύθυνο για το χτύπημα του εργοστασίου, όταν ο δήμαρχος του, ο Μπεάζογλου, το 1982 πήγε στα δικαστήρια και ακύρωσε ένα πρόγραμμα εκσυγχρονισμού ύψους περίπου 5 δις. Από την άλλη μεριά, το ψευτοΚΚΕ μέσα από τα συνδικάτα που ελέγχει προσπαθεί να περάσει τη γραμμή της μετεγκατάστασης του εργοστασίου, βάζοντας ουσιαστικά, αλλά με έμμεσο τρόπο το ζήτημα του κλεισίματος. Μια τέτοια γραμμή είναι απαραίτητο να ξεσκεπαστεί πλατιά και να χτυπηθεί για την εξασφάλιση της ενότητας του εργατικού κινήματος. Η ΟΑΚΚΕ σε πρόσφατη σύσκεψη για το μέλλον των Λιπασμάτων στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά κάλεσε τους εργάτες να βγουν άμεσα στο δρόμο για την υπεράσπιση του εργοστασίου. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να σπάσει κάθε ταλάντευση, αλλά και ο καθένας να αναλάβει ανοιχτά τις ευθύνες του. Η ΟΑΚΚΕ εκτιμά πως το ζήτημα αυτό, ξεφεύγει από τους τοίχους του εργοστασίου, αφορά όλη την εργατική τάξη του Πειραιά, όλη την εργατική τάξη της χώρας.

Ο αγώνας για το κράτημα του εργοστασίου πρέπει να δοθεί σε ενότητα με όλο το λαό. Σ' αυτή τα πλαίσια η ΟΑΚΚΕ είναι έτοιμη να ξεκινήσει προπαγανδιστική καμπάνια για την ενημέρωση του λαού, ενώ θα βρεθεί στο πλευρό των εργατών σε κάθε αγωνιστική τους κινητοποίηση.

Ελευσίνα: Έξαλλοι οι σαμποταριστές

Είναι μόνιμη τακτική του σοσιαλφασισμού να επιδιώκει το χτύπημα της βιομηχανίας και το κλείσιμο των εργοστασίων, δημαγωγώντας πάνω στα εργατικά συμφέροντα.

Στην κατεύθυνση αυτής της τακτικής σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και το εξωκοινοβουλευτικό τους συνοθύλευμα προσπάθησαν να χτυπήσουν την ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων της Ελευσίνας, τρομοκρατώντας τους εργάτες πως θα πέσουν τα μεροκάματα τους και θα χαθούν οι κατακτήσεις τους και πως ο Ταβουλάρης θα τους πετάξει στο δρόμο.

Με τη δημοσίευση, στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, της σύμβασης που υπέγραψε το σωματείο των εργαζομένων με τους νέους ιδιοκτήτες, δείξαμε τη δημαγωγία των σοσιαλφασιστών αφού μέσα από το κείμενο φαίνεται, με τον καλύτερο τρόπο, η προστασία του μεροκάματου και των κατακτήσεων των εργατών.

Η μεγάλη αυτή επιτυχία του σωματείου των εργατών εξανάγκασε το ψευτοΚΚΕ σε πλήρη υποχώρηση πάνω σ' αυτά τα ζητήματα. Όμως ο σοσιαλφασισμός δε μπορούσε παρά να συνεχίσει τη δημαγωγία του, τώρα πάνω στις θέσεις εργασίας και τη δήθεν απειλή για απολύσεις στους εργάτες.

Με άρθρα στο Ριζοσπάστη και

στην Αυγή αλλά και στον εξωκοινοβουλευτικό Τύπο, συγκέντρωσαν όλη την πολεμική τους στο άρθρο της συμφωνίας που αναφέρεται σε απολύσεις σε περίοδο ναυτιλιακής κρίσης.

Είναι χαρακτηριστικό το παρακάτω απόσπασμα από την Αυγή, 21 Ιούνη, για το ψέμμα που πάντα στηρίζει τη σοσιαλφασιστική δημαγωγία. Γράφουν λοιπόν: «Σύμφωνα με πληροφορίες, στο συγκεκριμένο άρθρο μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι "σε περιόδους ναυτιλιακής κρίσης η αγοράστρια εταιρεία έχει το δικαίωμα να προχωρήσει σε διαθεσιμότητα του 30% του προσωπικού συνοδευόμενη με περιστολή των αποδοχών που φτάνει μέχρι το 50%"».

Για να κατανοήσουν οι αναγνώστες μας το ψέμμα της Αυγής -άλλωστε παίρνουν και τα μέτρα τους γράφοντας το "σύμφωνα με πληροφορίες"- αντιγράψουμε το συγκεκριμένο άρθρο από τη συμφωνία πώλησης: «Εάν μετά την πάροδο δώδεκα μηνών από τη συμπλήρωση της πρόσληψης εκατοσίων πενήντα εργαζομένων κατά τα ανωτέρω και μέχρι τη συμπλήρωση της δετίας από τη θέση σε ισχύ της παρούσας σύμβασης, μεσολαβήσουν διεθνείς ναυτιλιακές κρίσεις, οι οποίες θα αποδεικνύονται από το γεγονός ότι θα έχουν παροπλισθεί άνω των τριάντα τοις εκατό των υπό ελληνική σημαία ποντοπόρων ε-

μπορικών πλοίων, τότε η υποχρέωση της Αγοράστριας για τη διατήρηση του συνόλου των 750 εργαζομένων αναστέλλεται για όσο χρονικό διάστημα διαρκεί η κρίση και μέχρι ποσοστό 30% του εν λόγω συνόλου, η δε Αγοράστρια δικαιούται, αφού προηγουμένως έχει διαβουλευθεί και ει δυνατόν συμφωνήσει, με τους εργαζόμενους να ασκήσει πάντα τα εκ της κείμενης νομοθεσίας προβλεπόμενα δικαιώματά της. Μετά το πέρας της κρίσης και μέσα σε διάστημα ίσο με τη διάρκειά της, η Αγοράστρια υποχρεούται να συμπληρώσει τον αριθμό των εργαζομένων για τους οποίους άσκησε το παραπάνω δικαίωμα έτσι ώστε να εκπληρωθεί η παραπάνω ανασταλείσα υποχρέωσή της για την απασχόληση και διατήρηση 750 εργαζομένων. Η παράγραφος αυτή αφορά την εφαρμογή των διατάξεων του Ν. 1378/83 όπως αυτός ισχύει και θα διαμορφωθεί τυχόν στο μέλλον».

Με την αντιπαραβολή των δύο κειμένων εύκολα μπορεί ο αναγνώστης να καταλάβει την απάτη και τα ψέμματα του σοσιαλφασισμού. Κατ' αρχήν είναι ασύστολο το ψέμμα για την "περιστολή των αποδοχών που φτάνει μέχρι το 50%". Αυτά δεν είναι παρά μια εφεύρεση της Αυγής. Αυτό είναι το πρώτο ψέμμα το οποίο το ακολουθούν μια σειρά από διαστρεβλώσεις. Η Αυγή

κρύβει το γεγονός πως η θεμελίωση της "ναυτιλιακής κρίσης" γίνεται στη βάση κάποιων εξ' αρχής καθορισμένων παραγόντων, παράγοντες που προκύπτουν από τη Στατιστική Υπηρεσία του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας και δεν επιδέχονται αμφισβήτηση. Όπως επίσης κρύβει το γεγονός ότι η συμφωνία προβλέπει την επαναφορά των εργαζομένων μετά το πέρας της κρίσης.

Πέρα όμως απ' αυτά, υπάρχει ένα ακόμη βασικό ψέμμα που έχει να κάνει με τον αριθμό των απολυθέντων που κατά την Αυγή είναι το 30%. Τα πράγματα όμως δεν είναι έτσι. Ο νέος αγοραστής με τη συμφωνία πώλησης έχει δεσμευτεί μέσα στην επόμενη εξαετία να μην εφαρμόσει ούτε το 2% των απολύσεων που του δίνει το δικαίωμα ο νόμος. Ο λόγος για απολύσεις σε τυχόν αποδεδειγμένη ναυτιλιακή κρίση αφορά αυτή την δετία και έχει να κάνει όχι με την απόλυση του 30% των εργαζομένων, αλλά με την εφαρμογή του νόμου για 2% απολύσεις, πάνω στο 30% του συνόλου των 750 εργαζομένων.

Η ύπαρξη δηλαδή ναυτιλιακής κρίσης έχει σαν αποτέλεσμα την ανατολή της συμφωνίας για μη εφαρμογή του νόμου στην δετία με τον περιορισμό ότι αυτός ο νόμος δε θα εφαρμοστεί στο σύνολο αλλά στο 30%. Είναι πράγματι να απορεί κά-

νείς με το θράσος και το ωμό ψέμμα του σοσιαλφασισμού. Και πρέπει εδώ να αναφερθεί πως στο παραπάνω ζήτημα, συγκέντρωσαν όλη την πάλη τους οι κνίτες μέσα στη Γενική Συνέλευση του εργοστασίου που ενέκρινε τη συμφωνία. Και είναι φυσικό πως μέσα απ' αυτή την πάλη ξεκαθάρισε το ζήτημα έτσι ώστε κανείς να μη νομιμοποιείται, χρησιμοποιώντας κάποιες "δήθεν πληροφορίες" να αντιστρέψει την πραγματικότητα και να δημαγωγεί ευρύτερα και μάλιστα χωρίς αντίλογο.

Αυτή είναι η καλύτερη εφαρμογή της γνωστής γκαϊμπελικής αρχής «Πες-πες στο τέλος κάτι θα μείνει».

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 4.800
Εξαμηνιαία: 2.400

ΕΥΣΠΕΙΡΩΘΕΙΤΕ-ΔΥΝΑΜΩΣΤΕ ΤΗΝ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ"

- Για να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές
- Για να συντριβεί η ναζιστική ιδεολογία

Συγκροτήθηκε στα τέλη του Ιούνη μετά από κάλεσμα της ΟΑΚΚΕ μια Πρωτοβουλία για την αντιναζιστική πάλη. Πρόκειται για μια πλατεία στο πολιτικό της περιεχόμενο πρωτοβουλία στην οποία συμμετέχουν στο ξεκίνημά της μέλη της ΟΑΚΚΕ, άλλοι αριστεροί και ανεξάρτητοι δημοκράτες.

Εδώ και λίγους μήνες η ΟΑΚΚΕ ανέλαβε την ευθύνη και αναζητήσε τρόπους για να συγκροτηθεί ένα σταθερό μέτωπο ενάντια στους ναζιστές, ιδιαίτερα ενάντια στους ναζιστές της "Χρ. Αυγής". Πολύ πριν δεχτεί τα αιματηρά χτυπήματα των χιτλερικών στις αρχές του χρόνου, αλλά και πριν τις αλεπάλληλες επιθέσεις των ίδιων ενάντια στο εκλογικό περίπτερο της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου στην Κάνιγγος, η ΟΑΚΚΕ είχε δώσει ένα ξεχωριστό πολιτικό βάρος στο ζήτημα των χιτλερικών και είχε προβάλλει πρώτη αυτή και καθαρά το σύνθημα να τεθεί εκτός νόμου η "Χρ. Αυγή". Ήταν φανερό ότι ο μικροαστικός πραξικοπηματισμός με μια δράση στρατιωτικού τύπου δεν μπορούσε να λύσει το ζήτημα της "Χρ. Αυγής" και να αντιμετωπίσει τη βία που αυτή η συμμορία είχε αρχίσει να ασκεί πάνω σε μετανάστες αρχικά και σε δημοκράτες αργότερα. Αλλά ούτε μια καθαρή νομική δραστηριότητα στην οποία αργότερα κατέφυγε η ΟΣΕ με τις μηνύσεις της αλλάζοντας προς τα δεξιά την αρχική της "αριστερή" τυχοδιωκτική πολιτική, μπορούσε να φέρει σε πραγματικά δύσκολη θέση τους χιτλερικούς.

Όλες αυτές οι ταχτικές είναι καταδικασμένες για έναν κυρίως λόγο: γιατί η "Χρ. Αυγή" δεν είναι ένας αυτοτελής πολιτικός οργανισμός, αλλά βασικά εξάρτημα βίας, του ανερχόμενου σοσιαλφασιστικού πολιτικού καθεστώτος. Η "Χρ. Αυγή" και γενικότερα ο νέος ναζισμός, δεν μπορούν να χτυπηθούν αν δεν αποκαλυφθεί προηγουμένως η πολιτική, ιδεολογική ακόμα και οργανωτική κάλυψη που τους δίνουν κυρίαρχα τμήματα της άρχουσας τάξης.

Η βία της "Χρ. Αυγής" δεν μπορεί να συντριβεί νομικά όσο αυτή η συμμορία είναι νόμιμη. Οι χειροπια-

στές αποδείξεις που συνήθως ζητάει ένα αστικό δικαστήριο στηρίζονται βασικά σε μαρτυρίες. Όμως οι μαρτυρίες κατηγορίας είναι αφάνταστα δύσκολες όταν κάποιος μεμονωμένος πολίτης αντιμετωπίζει οργανωμένη συμμορία, ή θεωρούνται προκατειλημμένες όταν ο μάρτυρας είναι μέλος οργάνωσης. Αλλά και αν ένας θύτης εντοπισθεί τότε αυτός, σαν χιτλερικός, δίχως αρχές, θα ισχυρισθεί ότι δεν έχει καμμία σχέση με τη "Χρ. Αυγή" όπως πάντα και η "Χρ. Αυγή" ισχυρίζεται ότι δεν έχει καμμία σχέση με το έγκλημα. Η σύλληψη, η παραπομπή σε δίκη και η καταδίκη των ναζιστών προϋποθέτει τη θέση τους εκτός νόμου και όχι το αντίστροφο.

Αλλά και η θέση των ναζιστών εκτός νόμου δεν είναι πάλι πρώτιστα μια νομική αλλά μια πολιτική πράξη. Ο ναζισμός είναι ένα πολιτικό ρεύμα και η βία του είναι η βασική μορφή ύπαρξης αυτού του πολιτικού ρεύματος. Απέναντι σε αυτή την ύπαρξη οφείλουν λοιπόν να τοποθετηθούν οι πάντες και όσοι αναφέρονται στον ελάχιστο δημοκρατισμό, δηλαδή στον αστικό δημοκρατισμό, οφείλουν να απαιτήσουν το "εκτός νόμου". Όσο για τους καλοπροαίρετους φιλελεύθερους αυτοί πρέπει να πιστώσουν ότι η ελεύθερη έκφραση του ναζισμού ταυτίζεται με την ελεύθερη πρακτική τους βία. Αυτοί που θα μείνουν ως το τέλος να υπερασπίζονται την νομιμότητα των ναζιστών θα είναι το αληθινό πολιτικό καθεστώς που τους στηρίζει. Το "εκτός νόμου" λοιπόν αποκαλύπτει τους πολιτικούς δεσμούς των ναζιστών με την άρχουσα τάξη και συγκεντρώνει τους προβολείς της δημοκρατίας στην ανοιχτή, μαζική και πλατεία πολιτική ουσία του ναζισμού η οποία βρίσκεται σήμερα σαν τάση, κυρίαρχη ή δευτερεύουσα, μέσα στα μεγάλα πολιτικά κόμματα. Τι σημαίνει ότι ο ναζισμός σαν ουσία βρίσκεται μέσα στα μεγάλα πολιτικά κόμματα; Σημαίνει ότι οι πολιτικές και ιδεολογικές θέσεις του κατ'εξοχήν ναζιστικού κόμματος της "Χρ. Αυγής" είναι ήδη θέσεις ισχυρές και ορισμένες από αυτές κυρίαρχες μέσα στο κοινοβούλιο. Σαν

τέτοιες έχουν δύναμη και μέσα στο λαό και μέσα στη νεολαία. Από εκεί αντλεί στο βάθος την οργανωτική του ανάπτυξη ο ναζισμός.

Αυτό σημαίνει ότι το "εκτός νόμου" δεν φτάνει από μόνο του σαν αίτημα για να γίνει πράξη η απαγόρευση, δηλαδή για να ασκηθεί κρατική βία στους ναζιστές. Για να γίνει πράξη αυτό το σύνθημα πρέπει να νικηθούν οι νόμιμες και κυρίαρχες ναζιστικές πολιτικές και ιδεολογικές αντιλήψεις, αντιλήψεις τύπου "βουλής των εφήβων". Το "εκτός νόμου" είναι κατ'αρχήν ένας δημοκρατικός προβολέας ή ένα δημοκρατικό τέστ. Όμως το βάθος του "εκτός νόμου" βρίσκεται στον ιδεολογικο-πολιτικό πόλεμο που πρέπει να κηρυχθεί ενάντια στο ναζισμό, δηλαδή στο να νικηθούν οι ναζιστικές ιδέες με σύγχρονη όψη που έχουν ήδη αρχίσει να δηλητηριάζουν το λαό.

Δίχως αυτή την πάλη το "εκτός νόμου" θα είναι μια νομικίστικη και στο βάθος αστική δημοκρατική εκστρατεία που δεν θα αδράξει ποτέ το λαό και δεν θα τον συγκινήσει. Δίχως από την άλλη μεριά το "εκτός νόμου" η πολιτικο-ιδεολογική πάλη ενάντια στους ναζιστές θα είναι στείρα καθώς θα αφήνει ανέπαφη τη βία τους και ανέπαφους τους πολιτικούς και οργανωτικούς τους δεσμούς με την αστική τάξη του κοινοβουλίου.

Αυτή τη διπλή και ταυτόχρονα ενιαία πάλη πρέπει να δώσει οπωσδήποτε το δημοκρατικό κίνημα για να αντιμετωπίσει το ανερχόμενο χιτλερικό ρεύμα. Η ΟΑΚΚΕ επιχείρησε στην αρχή, ιδιαίτερα μετά το πρώτο αιματηρό χτύπημα εναντίον της, το Γενάρη να συσπειρώσει με το πιο πλατύ δυνατό κάλεσμα, όλες εκείνες τις μικρές πολιτικές δυνάμεις και ρεύματα που είχαν τη θέση του "εκτός νόμου" και έβγαλε μαζί με αυτές μια αφίσα καταγγελίας της "Χρ. Αυγής". Όμως αυτό το μέτωπο κατέρρευσε με ευθύνη των δυνάμεων αυτών και κυρίως του "Δικτύου" που έφτασε στο σημείο να πει ωμά και μάλιστα τη στιγμή που η ΟΑΚΚΕ δεχόταν το δεύτερο χτύπημα, ότι δεν συνεργάζεται με την ΟΑΚΚΕ ενάντια στους ναζιστές αφού αυτή πήρε θέση εν-

άντια στην απεργία των καθηγητών.

Βεβαίως οι ναζιστές χτύπησαν την ΟΑΚΚΕ κυρίως επειδή πήρε θέση ενάντια στα σοσιαλφασιστικά κινήματα των αγροτών αλλά και των καθηγητών που οι ναζιστές υποστήριζαν μετά μανίας. Ωστόσο η ίδια δεν έβαλε ποτέ ζήτημα αποκλεισμού όσων υποστήριζαν αυτά τα κινήματα ξέροντας ότι για ένα μεγάλο διάστημα ο σοσιαλφασισμός θα σέρνει πίσω του ένα κομμάτι της δημοκρατίας στα πολιτικά και συνδικαλιστικά του μέτωπα.

Πάντως εδώ αποδείχτηκε ότι ήταν αδύνατο να προχωρήσει με συνέπεια σταθερό μέτωπο ενάντια στους ναζιστές με δυνάμεις σαν το "Δίκτυο" ή τον "Αντιφασιστικό Σύνδεσμο Πειραιά" που έχουν ταύτιση στα μεγάλα πολιτικά ζητήματα με βασικές πολιτικές επιλογές της "Χρ. Αυγής" (αντιευρωπαϊσμός, αντι-νέα τάξη, υποστήριξη στα μικροαστικά αντικαπιταλιστικά κινήματα) ενώ είναι και άρρηχτα οργανωτικά συνδεδεμένα με το σοσιαλφασισμό (το Δίκτυο με τον ΣΥΝ). Η μόνη πολιτική δύναμη από εκείνες της πρώτης συνεργασίας που είδε με συμπάθεια το ζήτημα του αντιναζιστικού μετώπου ήταν το Ουράνιο Τόξο που δήλωσε πως συμμετέχει σε κάθε αντιναζιστική ενότητα δράσης σαν απάντηση σε χτυπήματα ή σε επιμέρους ζητήματα αλλά θέλει να εξετάσει την αναγκαιότητα ενός σταθερού και μόνιμου αντι-ναζιστικού μετώπου.

Έτσι η ΟΑΚΚΕ κατάληξε στο ότι σε αυτή τη φάση έπρεπε να επιδιωχθεί ενότητα σε ένα κοινό ελάχιστο δημοκρατικό πλαίσιο όχι κυρίως με πολιτικές οργανώσεις αλλά με άτομα, είτε δηλαδή με ανεξάρτητους δημοκράτες ή με δημοκράτες που συμμετείχαν σε πολιτικά ή μαζικά σχήματα και συμφωνούσαν σε ένα ελάχιστο κοινό δημοκρατικό πλαίσιο. Ένα τέτοιο πλαίσιο υιοθετήθηκε τελικά και αυτοί που το αποδέχτηκαν συγκρότησαν την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία. Αυτή η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν κλείνει αλλά ξεκινάει με οργανωμένο τρόπο την προσπάθεια για την συγκρότηση ενός ακόμα πλατύτερου μετώπου

που θα αξιοποιήσει κάθε αντιναζιστική διάθεση μέσα στο λαό αλλά και μέσα στα δημοκρατικά τμήματα της αστικής τάξης, μέσα στους πολιτικούς, αλλά και τους μαζικούς φορείς. Διαπιστώσαμε πραγματικά μέσα από τις επαφές που είχαμε αυτό το διάστημα ότι υπήρχε έντονο το ενδιαφέρον για μια τέτοια πρωτοβουλία από έλληνες και μετανάστες που συμμετείχαν σε μαζικούς φορείς που στην ηγεσία τους ήταν μπλοκαρισμένοι από τον σοσιαλφασισμό αλλά που στη βάση τους ήθελαν τον αντιναζιστικό αγώνα. Οι αληθινοί διεθνιστές, οι ματανάστες και οι νεολαίοι είναι πραγματικά εξοργισμένοι με τους Χρυσανγίτες και ξέρουν ότι αυτοί δεν αποτελούν ένα περιθωριακό φαινόμενο αλλά ένα κεντρικό πολιτικό φαινόμενο και θέλουν να το αναδείξουν σαν τέτοιο. Ο σύγχρονος ελληνικός ναζισμός αποτελεί όχι μόνο το πρώτο σκάνδαλο για το δημοκρατικό μέσο στην Ελλάδα αλλά το μεγαλύτερο σκάνδαλο για όλη την ενωμένη Ευρώπη. Αυτό το έκτρομα πρέπει να γίνει γνωστό και μέσα στο λαό μας και στο εξωτερικό. Ενημέρωση του λαού μας και των ευρωπαϊκών λαών, είναι απαραίτητες για να συλλάβουν οι πάντες τι βρώμικο παιχνίδι παίζεται σ'αυτή τη χώρα και να συντριβούν πολιτικά και νομικά οι ναζιστές. Οι προστάτες των ναζί και οι ίδιοι οι ναζί δεν πρέπει να βρουν ησυχία αν θέλουμε να μη ζήσουν μέσα στην παρανομία οι δημοκράτες και κάτω από ζυγό οι λαοί.

Η αντιναζιστική πάλη στην Ελλάδα είναι απόλυτης προτεραιότητας και κρίνει όλα τα άλλα.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί τους φίλους της ΟΑΚΚΕ, τους αναγνώστες της Νέας Ανατολής, κάθε δημοκρατικό άνθρωπο, ανεξάρτητα από άλλες πολιτικές και ιδεολογικές διαφορές να υποστηρίξει και να διαδώσει τις θέσεις της, να βοηθήσει στην ανάπτυξη και την εμβάθυνσή τους, να συμμετέχει στη δραστηριότητά της και να οργανωθεί σ'αυτήν. Δημοσιεύουμε παρακάτω το κείμενο πλατφόρμας της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας.

Η ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ"

Εμείς που υπερασπίζουμε αυτό το κείμενο ενόνομε τις προσπάθειές μας για να εμποδίσουμε την ανάπτυξη του νεοναζιστικού πολιτικού ρεύματος στη χώρα μας και για να εφαρμοστούν οι στοιχειώδεις δημοκρατικές αρχές, ώστε να απαγορευτεί κάθε ναζιστική δραστηριότητα και να τεθεί εκτός νόμου κάθε ναζιστική οργάνωση.

Αποτελεί πολιτικό σκάνδαλο πρώτου μεγέθους και

πρωτοφανή πρόκληση σε βάρος των δημοκρατικών καταχτήσεων όχι μόνο του ελληνικού λαού, αλλά όλων των ευρωπαϊκών λαών, το γεγονός ότι μόνο στη χώρα μας ανάμεσα σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιτρέπεται η νόμιμη λειτουργία μιας ανοιχτής χιτλερικής οργάνωσης όπως είναι η «Χρυσή Αυγή». Οι λαοί της Ευρώπης έχουν αποχτήσει μέσα από την αφάνταστα οδυνηρή εμπειρία του β' παγκοσμίου πολέμου τη γνώση του να-

ζισμού και του φασισμού και δε δέχονται σε καμιά περίπτωση να δώσουν στους ναζιστές για άλλη μια φορά τη δυνατότητα να δηλητηριάσουν τις μάζες και να τις χρησιμοποιήσουν για τους πολέμους και τις τερατώδεις διχτατορίες τους. Γιαυτό, αφού τιμώρησαν τους ναζί εγκληματίες μετά το β' παγκόσμιο πόλεμο, εμπόδισαν με

συνέχεια στη σελ. 6

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πως ένας αρνητικός δεσμός μπορεί να ευνοεί την ανάπτυξη

Σε άρθρα μας στη "Νέα Ανατολή" επανειλημμένα έχουμε καταφερθεί ενάντια στους Ολυμπιακούς αγώνες γιατί αποτελούν κορυφαία και συμπυκνωμένη έκφραση του αντιδραστικού σύγχρονου αθλητισμού, του αθλητισμού του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλμπεριαλισμού.

Μέσα σε αυτή τη γενική οπτική αντιμετώπισαμε και την διεκδίκηση των Ολυμπιακών αγώνων από την Ελλάδα παίρνοντας ακόμα περισσότερο υπόψη μας και τον ειδικό σοβινιστικό πυρετό που διαπερνάει τη χώρα μας τα τελευταία χρόνια. Έτσι τοποθετηθήκαμε κατ'αρχήν ενάντια στην πραγματοποίηση μιας Ολυμπιάδας στην Ελλάδα.

Η Ολυμπιάδα είναι πάνω απ'όλα καλυμμένη μορφή εθνικού ανταγωνισμού και μια χώρα γεμάτη εθνικό κόμπλεξ θα ζούσε δίπλα την αρρώστια της και σε αυτό καθαυτό το επίπεδο του αθλητικού ανταγωνισμού και στο επίπεδο της ιδεολογικής-θεατρικής ένδυσης, που θα έδινε σε αυτόν τον ανταγωνισμό σα διοργανώτρια. Πραγματικά δεν χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να προβλέψει κανείς, σε περίπτωση που γίνουν εδώ οι αγώνες, τις στρατιές των κομπάρσων που θα παρελάσουν κακόγυστα ντυμένοι σαν αρχαίοι Έλληνες και σαν βυζαντινοί, στα στάδια και στις πλατείες, ανάμεσα σε κολώνες και εκκλησιές μέσα σε ήχους ηλεκτρονικούς και σε χρωματιστούς καπνούς, προς γνώση και συμμόρφωση της οικουμένης.

Ακόμα μπορεί κανείς να περιμένει ότι τα στάδια γεμάτα ζωντανή εθνική υστερία θα ντοπάρουν πιο πολλούς από κάθε άλλη φορά δυστυχισμένους αθλητές συμπατριώτες μας, και θα τους κάνουν να σπάσουν όλα τα όρια της φύσης τους, ακόμα και της ανθρωπίνης φύσης για να ανέβουν και να μεθύσουν στα βάρη της νίκης.

Η ζωή όμως απόδειξε ότι αυτού του είδους η σωστή κριτική που κάναμε στην "ελληνική Ολυμπιάδα" δεν έπαιρνε υπόψη της όλους τους παράγοντες, πολιτικούς και οικονομικούς που ήταν δεμένοι με αυτήν. Αυτοί ήρθαν στην επιφάνεια με τη δραστήρια επίθεση του πυρήνα του σοσιαλφασισμού ενάντια στη διοργάνωση των Ολυμπιακών αγώνων από τη χώρα μας.

ΤΑ ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Στα τέλη του περασμένου Μάρτη μαχητικά ο ΣΥΝ πήρε θέση κατά της διοργάνωσης και λίγες μέρες μετά στις 2 του Απριλίου το ψευτοΚΚΕ με απόφαση της Κ.Επιτροπής του έκανε αφάνταστο στο ΣΥΝ με πιο καλυμμένο όμως τρόπο. Προηγούμενα ο ΣΥΝ είχε αρχίσει να προετοιμάζει το έδαφος με μια από τις συνηθισμένες του "επιτροπές πολιτών" στην οποία έβαζε μπροστά δημοκρατικούς ανθρώπους με αντιεθνικιστικές θέσεις και καλές αντιλήψεις για τον αθλητισμό όπως είναι για παράδειγμα

μα ο δημοσιογράφος Συρίγος.

Στην ανακοίνωση της απόφασής του λοιπόν στις 30 του Μάρτη ο ΣΥΝ, δήλωνε ότι αντιτίθεται στη διεκδίκηση γιατί «ο συγκεκριμένος τρόπος με τον οποίο προωθείται θα προκαλέσει αρνητικές παρενέργειες και συνέπειες στην πορεία της ελληνικής οικονομίας και των δημόσιων οικονομικών, στο περιβάλλον και στην ποιότητα ζωής στο λεκανοπέδιο της Αττικής, και στην περιφερειακή ανάπτυξη της χώρας». Αυτή την απόφαση την ψήφισαν οι καθαροί "ρώσοι" που αποτελούν την καρδιά του ΣΥΝ, οι Δραγασάκης, Λαφαζάνης, Κουβέλης, Δαμανάκη μαζί και οι Ευρωπαίοι αντιεθνικιστές μαϊντανό του ΣΥΝ με επικεφαλής τον Παπαγιαννάκη.

Πάνω στα ίδια ακριβώς αγχάρια κινείται και η απόφαση του ψευτοΚΚΕ αλλά με τον πολύ πιο διφορούμενο τρόπο όπως συνηθίζει αυτό το πιο βρώμικο από όλα τα κόμματα. Στην ανακοίνωση της Κ.Επιτροπής στις 2 του Απριλίου το ψευτοΚΚΕ σημειώνει ότι «η παρουσίαση του φακέλλου αλλά και οι γενικότερες κυβερνητικές επιλογές δεν κινούνται σε αυτούς τους άξονες» (που το ψευτοΚΚΕ προηγούμενα έχει θέσει σαν ελάχιστες προϋποθέσεις που θα δώσουν νόημα στους Ολυμπιακούς αγώνες)...«διδότι υπάρχουν τα παρακάτω θέματα...». Και η ανακοίνωση αναφέρει όλες τις ενστάσεις που έκανε πριν τρεις μέρες ο ΣΥΝ, δηλαδή «υπερσυγκέντρωση των λειτουργιών στο λεκανοπέδιο... κυκλοφοριακό, διαμονή επισκεπτών, λειτουργικότητα της πόλης, ψηλό κόστος εξ αιτίας των εργολάβων που θα αναγκάσουν τον ελληνικό λαό να "πληρώσει το μάρμαρο"» και ο απαραίτητος μαϊντανός που είναι ο μη προγραμματισμός της «αναβάθμισης της Φυσικής Αγωγής και του αθλητισμού στη χώρα μας».

Όμως σε αντίθεση με τον ΣΥΝ το ψευτοΚΚΕ δεν παίρνει ανοιχτά θέση κατά της διεκδίκησης όπως βέβαια δεν παίρνει ούτε υπέρ της διεκδίκησης. Λέει μόνο ότι τα «παραπάνω ζητήματα θα αποτελούν αντικείμενο πάλης του λαϊκού κινήματος, είτε οι Ολυμπιακοί Αγώνες δοθούν στην χώρα μας είτε όχι» ενώ πριν τοποθετήσει τις ενστάσεις του κάνει την γενικότερη αναφορά ότι «θεωρεί δικαίωμα όλων των λαών - και του ελληνικού φυσικά - να διεκδικούν την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στη χώρα τους, χωρίς όμως αυτό να γίνεται αυτοσκοπός».

Γιατί τηρεί αυτή τη στάση το ψευτοΚΚΕ; Γιατί θέλει από τη μια να δώσει αέρα στα πανιά του ΣΥΝ ώστε να μη γίνουν οι Ολυμπιακοί στην Αθήνα, ενώ από την άλλη δεν θέλει να τα χαλάσει με τους Έλληνες σοβινιστές που φρενιασμένα επιδιώκουν τους Ολυμπιακούς. Έχουμε ξαναγράψει ότι τα δύο αυτά κόμματα - πραχτορεία του σοσιαλμπεριαλισμού, ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, έχουν διαφορετική τα-

χτική συμμαχιών και διείσδυσης μέσα στην ελληνική αστική τάξη. Ο ΣΥΝ συμμαχεί βασικά με το φιλοευρωπαϊκό κομμάτι της αστικής τάξης και τους φιλελεύθερους ενώ το ψευτοΚΚΕ με τους σοβινιστές. Γι' αυτό εδώ έχουμε αυτόν τον καταμερισμό δράσης δηλαδή να παίρνει ο ΣΥΝ το βάρος της αντιολυμπιακής προπαγάνδας, ενώ το ψευτοΚΚΕ να βγαίνει διακριτικά πίσω του. Άλλωστε ούτε ο ΣΥΝ θέλει ποτέ να έρχεται μαχητικά σε σύγκρουση με το σοβινισμό. Έτσι η απόφαση κατά των Ολυμπιακών πάρθηκε με διαφωνία του προέδρου του Κωνσταντόπουλου, επικεφαλής ενός σημαντικού κομματιού της πολιτικής επιτροπής του ΣΥΝ ώστε το διπλό παιχνίδι να παίζεται και από τον ίδιο τον ΣΥΝ.

ΤΟ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΙ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Ασφαλώς ο ΣΥΝ δεν έμεινε στην φαινομενικά αμφίροπη απόφασή του αλλά κινήθηκε δραστήρια ενάντια στην διεκδίκηση μέσα από την "Πρωτοβουλία Πολιτών" που σκάρωσε γι' αυτό τον σκοπό και η οποία σήκωσε και την αντιεθνικιστική σημαία και την σημαία της αριστερής κριτικής στους ολυμπιακούς και συσπειρώσε οποιονδήποτε είχε μια δίκαιη ή άδικη αντίρρηση ενάντια στην διεξαγωγή των Ολυμπιακών στην Ελλάδα. Αυτό το μέτωπο δείχνει ποιά είναι η αληθινή διάθεση του ΣΥΝ.

Ο λόγος για τον οποίο οι ρωσόδουλοι δεν θέλουν τη διοργάνωση δεν έχει καθόλου να κάνει με τις αποκρουστικές ιδιότητες των Ολυμπιακών, που περιγράψαμε στην αρχή του άρθρου, ούτε με την ακόμα πιο αποκρουστική χρήση αυτών των ιδιοτήτων από την άρχουσα τάξη της χώρας μας. Ο λόγος που δεν θέλουν τους Ολυμπιακούς στην Ελλάδα είναι για την βασική θετική τους ιδιότητα, δηλαδή ότι υποχρεώνουν σε αποπεράτωση την κατασκευή των στρατηγικών υποδομών στο λεκανοπέδιο. Αν οι Ολυμπιακοί γίνουν στην Αθήνα είναι αδύνατο να μην ολοκληρωθεί το μετρό, το αεροδρόμιο των Σπάτων και η λεωφόρος Σταυρού-Ελευσίνας. Όσο ελεεινή και διαλυμένη να είναι αυτή η αστική τάξη και οι κυβερνήσεις της δεν μπορεί να επιτρέψει στους σαμποταριστές να καθυστερούν επ'άπειρον με χίλια προσχήματα την αποπεράτωση των μεγάλων έργων. Το πραγματικό κέρδος λοιπόν από τους αγώνες αυτούς θα είναι κύρια πολιτικού χαρακτήρα και δευτερευόντως οικονομικού. Η πολιτική τους ιδιότητα είναι ότι αντικειμενικά γίνονται ισχυρό εμπόδιο στους καταστροφείς των παραγωγικών δυνάμεων. Όμως αυτό είναι το κεντρικό πολιτικό ζήτημα σήμερα σε ότι αφορά το εσωτερικό της χώρας.

Ο ΣΥΝ και η Επιτροπή του ρίχνουν το βάρος τους ωστόσο στο καθ'αυτό οικονομικό επίπεδο, σε εκείνο που συσχετίζεται με τους

ίδιους τους αγώνες, και ισχυρίζονται ότι το τελικό έλλειμα από αυτούς θα ανεβεί στο 1 τρις. Αντίθετα ο κρατικός φορέας που οργανώνει την διεκδίκηση, η γνωστή Επιτροπή

Διεκδίκησης, ισχυρίζεται ότι τελικά θα προκύψει κέρδος γύρω στα 300 δις δρχ. Τα τεχνικά - οικονομικά στοιχεία που βγάζουν οι δύο πλευρές δεν είναι εύκολο να τα ελέγξει κανείς, όσο δεν είναι αναλυτικά και τεκμηριωμένα. Στην ουσία πάντως ο ΣΥΝ ισχυρίζεται ότι τα έξοδα θα είναι διπλάσια από όσο προβλέπει η Επιτροπή Διεκδίκησης γιατί σύμφωνα με αυτόν οι εργολαβίες θα σημειώσουν μεγάλες υπερβάσεις και το κράτος θα υποταχθεί στους εργολάβους, λόγω πίεσης χρόνου. Στο βάθος όλη η επιχειρηματολογία του ΣΥΝ στηρίζεται στην κλασική "αντικαπιταλιστική" καταστροφολογική διόγκωση στην οποία διαπρέπουν πάντα οι κάθε λογής κνίτες.

Μπορούμε πάντως προς στιγμή να κάνουμε και την υπόθεση ότι οι κνίτες έχουν δίκιο και ότι το άνοιγμα θα είναι τεράστιο. Όμως στο λογαριασμό έσοδα - έξοδα και ο ΣΥΝ και η Επιτροπή Διεκδίκησης βάζουν αποκλειστικά τα έσοδα και έξοδα του προϋπολογισμού της Ολυμπιάδας και όχι τα έσοδα και έξοδα της οικονομίας της χώρας γενικά, π.χ βάζουν στα έσοδα τα εισιτήρια των αγώνων, αλλά όχι τα έσοδα από το επιπλέον τουριστικό ρεύμα που θα οφείλεται στην Ολυμπιάδα. Επίσης στα έξοδα βάζουν το κόστος των αθλητικών υποδομών, όμως οι αθλητικές υποδομές μένουν σαν κέρδος για την κοινωνία παρόλο που ένα μεγάλο μέρος τους θα χρησιμοποιείται στην σπατάλη και καταστροφική διαδικασία του πρωταθλητισμού.

Τέλος ένας τέτοιος στενός λογαριασμός δεν παίρνει υπόψη του αυτό για το οποίο συνήθως ξελαρυγγιάζεται η κνίτικη αγοραία οικονομολογία, δηλαδή το γεγονός ότι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι θα βρουν δουλειά για μερικά χρόνια μέσα από αυτή τη δραστήρια κίνηση των εκατοντάδων δις της Ολυμπιάδας και ότι μια ολόκληρη παραγωγική και κεφαλαϊκή αλυσίδα θα κινηθεί για μια επταετία προκειμένου να ετοιμάσει το μήνα του "μεγάλου θεάματος".

Η καταστροφολογία των κνιτών δεν μπορεί να εξηγήσει πώς γίνεται να ανταγωνίζονται τόσο άγρια ανάμεσά τους χώρες και πόλεις για να πετύχουν στο δικό τους έδαφος μια ολυμπιακή διοργάνωση. Είναι φανερό και στους πιο αντίδους ότι οι Ολυμπιακοί αποτελούν μια τρομαχτική ευκαιρία για την συγκέντρωση έκτακτης καταστροφολογίας γαιοπροσόδου από τον διοργανωτή.

Το άσχημο σ' αυτή την ιστορία δεν βρίσκεται στην ανύπαρκτη οικονομική καταστροφή της διοργανώτριας χώρας αλλά στο βρώμικο πολιτικοϊδεολογικό χαρακτήρα των ιδίων των αγώνων και του ίδιου του ανταγωνισμού για την κα-

τάχτηση αυτής της έκτακτης γαιοπροσόδου. Το βρώμικο για παράδειγμα στην ίδια τη διαδικασία της διεκδίκησης είναι όλη αυτή η αναφορά στο κατοχυρωμένο από την αρχαιότητα ελληνικό δικαίωμα στους Ολυμπιακούς, όλα αυτά τα τραπέζωματα και οι έμμεσες δωροδοκίες και τα γλυψίματα στα στελέχη της ΔΟΕ και όχι στο ότι οι διεκδικητές σε συμμαχία δήθεν με τους εργολάβους θα καταστρέψουν την οικονομία της χώρας.

Ο απατεωνίστικος χαρακτήρας της αντιολυμπιακής εκστρατείας του ΣΥΝ αποκαλύπτεται εκεί όπου ανακατεύει και το περιβάλλον στα κακά που δήθεν θα δημιουργήσει η Ολυμπιάδα. Και δεν πρόκειται μόνο για το ότι ο μήνας της Ολυμπιάδας είναι ο Αύγουστος στη διάρκεια του οποίου κατά κανόνα το λεκανοπέδιο είναι το πιο ήσυχο από κίνηση και παραγωγή και το πιο υγιεινό που υπάρχει, ούτε για το ότι οι αθλητικές εγκαταστάσεις κατά κανόνα δεν μπορούν να συνδέονται με χειροτέρευση του φυσικού περιβάλλοντος μιας πανάσχημης και δίχως πάγκα πόλης. Η απάτη βρίσκεται κυρίως στο ότι η επιτάχυνση της αποπεράτωσης των τριών μεγάλων έργων (Σπάτα, μετρό, λεωφόρος) που θα επιβάλει η Ολυμπιάδα, θα δώσει μια τεράστια ώθηση στην ελάφρυνση της ατμοσφαιρικής μόλυνσης στο λεκανοπέδιο και θα προσφέρει τη δυνατότητα για ένα νέο πελώριο χώρο αναψυχής στο χώρο του σημερινού αεροδρομίου του Ελληνικού.

ΝΑ ΖΥΓΙΑΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΡΝΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΕΤΙΚΑ

Πραγματικά η εκστρατεία του σοσιαλφασισμού είναι σάπια.

Όμως αυτή η εκστρατεία δεν σημαίνει αυτόματα ότι εμείς πρέπει να πάρουμε την αντίθετη θέση υπερασπίζοντας τους ολυμπιακούς και αρνούμενοι την αρχική μας τοποθέτηση. Σημαίνει μόνο ότι αυτή η εκστρατεία βάζει νέα δεδομένα που πρέπει να σκεφτούμε.

Πώς μπαίνει λοιπόν το ζήτημα με αυτά τα νέα δεδομένα; Μπαίνει ως εξής: Είναι τώρα το κύριο καθήκον του αριστερού και δημοκρατικού κινήματος να συντρίψει την ολυμπιακή πρωταθλητική ανταγωνιστική ιδεολογία και πιο πολύ να χτυπήσει το σοβινισμό που αυτή η ιδεολογία θα παροξύνει, ή είναι το κύριο καθήκον της στιγμής να εμποδίσουμε τη σοσιαλφασιστική επέλαση ενάντια στην οικονομία της χώρας και συνακόλουθα ενάντια στην δημοκρατική πολιτική ομαλότητα; Πιστεύουμε ότι το δεύτερο είναι το κύριο. Το αληθινό ιδεολογικό πρόβλημα είναι τώρα με το σοβινιστικό σκυλί που θα λυσάξει με την Ολυμπιάδα. Ζούμε σε εποχή προετοιμασίας του φασισμού και κάθε ισχυροποίηση της σοβινιστικής ιδεολογίας κάνει μεγάλη ζημιά. Όμως πρέπει να παραδεχτούμε ότι κάθε νέα Ολυμπιάδα όπου και να πραγματοποιηθεί ξύνει την βαρεία αρρώστια της χώρας μας. Ήδη εκτρέφονται τώ-

ρα μαζικά μελλοντικοί πρωταθλητές "υπερέλληνες" για να τους φορέσουν στεφάνια και να τους σύρουν στους δρόμους για τελετές εθνικής μέθης.

Αυτό γίνεται και θα γίνεται ανεξάρτητα από το πού θα γίνουν οι αγώνες. Οι προηγούμενοι έγιναν στην Ατλάντα και δεν εμπόδισαν καθόλου την εθνικιστική κραιπάλη στη Συγγρού και στο Καλλιμάρμαρο. Τώρα το πολύ δηλητήριο χύνεται μέσα από τον τηλεοπτικό σχολιασμό, την επαναλαμβανόμενη εικόνα του άθλου και των θαυμάτων της νίκης. Η διεξαγωγή των ολυμπιακών στην Ελλάδα θα αυξήσει την ποσότητα του ιδεολογικού δηλητηρίου αλλά δε νομίζουμε ότι θα αλλάξει την ποιότητά του.

Αντίθετα με την πραγματοποιήση εδώ των αγώνων τα κέρδη στο πολιτικό και οικονομικό επίπεδο θα είναι σε μια ανώτερη ποιότητα. Εδώ πρέπει επίσης να ξεκαθαρίσουμε δύο πράγματα: Πρώτο όταν λέμε κέρδος στο οικονομικό επίπεδο δεν εννοούμε ότι και η δαπάνη που θα αφιερωθεί ειδικά στην ιδεολογικά βρώμικη αυτή φέεστα έχει μέσα της ένα οποιοδήποτε θετικό χαρακτήρα ανάπτυξης. Το αντίθετο. Όλο το κόστος για την προπαγάνδισή και τη διοργάνωση των αγώνων πάει στο κοινωνικό παθητικό και μάλιστα στο παγκόσμιο κοινωνικό παθητικό.

Δεύτερο, ακόμα και τα έργα υλικής άθλητικής υποδομής που έχουν ένα αντικειμενικά θετικό χαρακτήρα, π.χ γήπεδα, στάδια, τεχνικές λίμνες δεν είναι εκείνα που θα είχαν την προτεραιότητα σε μια δημοκρατική κυβέρνηση του λαού. Για μας ο μαζικός αθλητισμός θέλει πάνω απ' όλα αξιοποίηση των υπαρχόντων άδειων χώρων μέσα στην πόλη με εκτεταμένα προγράμματα απαλλοτριώσεων γης. Οι δαπάνες για πανάκριβες εγκαταστάσεις των ειδικών πρωταθλητών θα ήταν καλύτερα για μας να πηγαίνουν στη βαριά βιομηχανία.

Όπως θα πρόσεξε ο αναγνώστης και στην πρώτη και στη δεύτερη παραπάνω παρατήρησή μας αντιπαράθεσαμε αυτούς εδώ τους συγκεκριμένους Ολυμπιακούς και τη συγκεκριμένη τους διοργάνωση στη χώρα μας με τη στρατηγική μας της σοσιαλιστικής επανάστασης. Όμως δε ζούμε σήμερα μια περίοδο όπου μια μεγάλη κοινωνική επαναστατική αλλαγή είναι στην ημερήσια διάταξη, μια αλλαγή δηλαδή που αντιπαραθέτει λίγο πολύ το μεγαλύτερο μέρος της αστικής τάξης στη μάζα του λαού.

ΣΤΗ ΔΟΣΜΕΝΗ ΦΑΣΗ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ

Σήμερα ζούμε μια περίοδο οπισθοχώρησης της επαναστατικής δράσης των μαζών και ταυτόχρονα μια περίοδο επίθεσης του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού και πιο πολύ μια περίοδο προετοιμασίας του φασισμού και κατάχτησης της εξουσίας από τη ρώσικη υπερδύναμη. Το οικονομικό σαμποτάζ είναι το πιο βασικό συστατικό της πολιτικής επίθεσης του σοσιαλφασισμού για την εξάρτηση της χώρας μας και τη διχτατορία πάνω στο λαό μας. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ακόμα και μια παρασιτική καπιταλιστική δραστηριότητα, όπως είναι ο ολυμπιακός πρωταθλητισμός, ή τα καζίνο, ή ο τουρισμός της πλουτο-

κρατίας, μπορεί να παίξει ένα θετικό ρόλο αφού σε μια εξαρτημένη και ετοιμόρροπη χώρα βάζει εμπόδια στην προέλαση του κύριου εχθρού. **Είμαστε λοιπόν κάτω από αυτές τις συνθήκες υπέρ της διεξαγωγής της παρασιτικής Ολυμπιάδας στην Ελλάδα, επειδή αυτή αναγκαστικά θα σύρει πίσω της ένα μέρος μπλοκαρισμένων παραγωγικών δυνάμεων.** Με τον ίδιο τρόπο είμαστε και υπέρ του παρασιτικού καζίνο του Φλοίσβου επειδή αυτό έσερνε πίσω του την γενικότερη ανάπτυξη του τουρισμού.

Οι ρωσόδουλοι αξιοποιώντας έντεχνα τις ενδοαστικές αντιθέσεις σαμποτάραν το Φλοίσβο στο όνομα της προστασίας του περιβάλλοντος και των χρηστών ηθών. Έτσι ο Φλοίσβος παραμένει μια χωματερή ενώ ο μόνος τζόγος που επιτρέπεται είναι ο πλατύς "λαϊκός" τζόγος του "ξυστού" του Κόκκαλη...

Με τον ίδιο τρόπο τώρα αυτοί οι δόλιοι σαμποταριστές εκστρατεύουν ενάντια στην Ολυμπιάδα.

Ποντάρουν και εδώ στον διεθνή ανταγωνισμό και ανοίγουν εσωτερικό μύτωπο επειδή ξέρουν ότι ένα από τα βασικά στοιχεία που η ΔΟΕ (Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή) παίρνει υπόψη της είναι η γενική αποδοχή ή όχι της διοργάνωσης της Ολυμπιάδας από τον πληθυσμό μιας χώρας. Έτσι κάνουν όση φασαρία χρειάζεται για να δώσουν τη δυνατότητα στις κατάλληλες δυνάμεις μέσα στη ΔΟΕ να αρνηθούν την ανάθεση.

Πραγματικά σε τέτοιους παλιάνθρωπους δεν επιτρέπεται κανείς να αφήνει ελεύθερο το έδαφος. Ειδικά δεν πρέπει να τους επιτρέπεται την αχαλίνωτη και αδιάντροπη υποκρισία: Να μιλάνε δηλαδή για οικονομικές απώλειες αυτοί οι σαμποταριστές κάθε βιομηχανίας, να μιλάνε για περιβάλλον αυτοί οι υμνητές κάθε μικροαστισμού που στη χώρα μας είναι ο κύριος καταστροφέας του περιβάλλοντος, να μιλάνε για εμπορευματοποίηση του "ολυμπιακού πνεύματος" αυτοί που έχουν υποστηρίξει την επιστήμη του ντοπαρίσματος των αθλητών για λογαριασμό των υπαρχόντων κρατικών καπιταλισμών, να μιλάνε ακόμα και για εθνικισμό αυτοί που με το πρόσχημα του αντιϊμπεριαλισμού έχουν γίνει οι χειρότεροι προπαγανδιστές της εθνικής αποκλειστικότητας και του απομονωτισμού.

Με τους σοβινιστές που διεκδικούν την Ολυμπιάδα οι λογαριασμοί μας θα συνεχίσουν να καθαρίζονται στο γενικό πολιτικό - ιδεολογικό έδαφος και στο ίδιο το έδαφος της Ολυμπιάδας. Αυτά τα επικίνδυνα ψώνια θα βρεθούν σε πιο δύσκολη θέση όταν θα καταγγέλλονται από τους δημοκράτες διεθνιστές της χώρας μας σαν βάρβαροι και ηλίθιοι σοβινιστές, ενώ θα παίζουν το ρόλο του ευγενικού και πολιτισμένου οικοδεσπότη ενός μεγάλου διεθνούς γεγονότος. Η ιδεολογική πάλη ενάντια στους βρώμικους Ολυμπιακούς θα διεξαχθεί από μια άποψη καλύτερα στο έδαφος του ιδεολογικά χειρότερου δυνατού οικοδεσπότη που είναι ο έλληνας σοβινιστής.

Σε κάθε όμως περίπτωση δίπλα στο ρωσόδουλο μαίτρ της υποκρισίας και της πλεκτάνης ο έλληνας σοβινιστής θα παραμένει πάντα ένα κακομαθημένο νήπιο.

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ "ΒΟΥΛΗ"

συνέχεια από τη σελ. 1

κοινοβούλιο του Τρίτου Κόσμου να ωχριά μπροστά τους.

Τι ψήφισε αυτός ο "ανθός"; Σταχυολογούμε από τις προτάσεις που υπερψηφίστηκαν (οι υπογραμμισμένες δικές μας): «**Ίδρυση σχολείων σε ακριτικές περιοχές, Αύξηση αμυντικών δαπανών, Μη έναξηση της Τουρκίας στην Ε.Ε., Μη κατάργηση του βέτο στις αποφάσεις της Ε.Ε., Αντικατάσταση του όρου GR με το HELLAS, Να επανέλθουν στο κράτος νησιά που έχουν πουληθεί, Κατάργηση του νόμου που επιτρέπει την καθ' υπέρβαση είσοδο περισσότερων μουσουλμάνων (0,5%) στα ΑΕΙ, Αναβάθμιση του συμβουλίου πολιτικών αρχηγών, -ιεκδίκηση από την Ελλάδα του δικαιώματος της η Ολυμπιάδα να γίνεται μόνιμα στην Ελλάδα, Όχι στην ιδιωτικοποίηση μεγάλων κρατικών επιχειρήσεων, Όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια αλλά φιλελευθεροποίηση του εκπαιδευτικού συστήματος**» (Ελεύθερος Τύπος, 25/6-Έθνος, 25/6).

Τι προκύπτει απ' ολ' αυτά. Σχολεία στις ακριτικές περιοχές για ενίσχυση του εθνικού φρονήματος, επιθετική πολιτική απέναντι στην Τουρκία, ρατσιστική πολιτική απέναντι στην τουρκική μειονότητα, οικουμενική πολιτική εξουσία, δηλαδή κατάργηση του συνταγματικού διαχωρισμού κυβέρνησης-αντιπολίτευσης (ενίσχυση του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών), κρατισμός στην υπηρεσία του κράτους του πολέμου, υιοθέτηση της σοσιαλφασιστικής πλατφόρμας για "κρατικές επιχειρήσεις-περιουσία του λαού", και για "λαϊκή παιδεία". Με λίγα λόγια αυτή η "Βουλή" υιοθετεί ένα εκπληκτικό κράμα σοσιαλφασιστικής και σοβινιστικής πολιτικής, μία ναζιστική πολιτική, αυτήν ακριβώς που προπαγανδίζει το ψευτοΚΚΕ και που με ευχαρίστηση συνοψογράφει το στρατιωτικό απόσπασμα του σοσιαλφασισμού η "Χρυσή Αυγή".

Για να ολοκληρώσουμε την εικόνα της "Βουλής των Εφήβων", πρέπει να παραθέσουμε ορισμένες χαρακτηριστικές τοποθετήσεις που "συγκίνησαν". Αυτές ήταν πολύ πιο χαρακτηριστικές από τις προτάσεις που υπερψηφίστηκαν για τον άκρατο σοβινισμό και το φασισμό που έκφρασαν. Μια Ιβχρονη Κύπρια από τη Λεμεσό, η Αντωνία Πουλή, ζήτησε από την ελληνική νεολαία «να αναλάβει εκστρατεία ενημέρωσης της διεθνούς κοινής γνώμης, ώστε να δείξουμε στους ξένους τα συματοπλέγματα της ντροπής και τον ελληνικό Πενταδάκτυλο». Από τη "Βόρειο Ήπειρο" (τη παγκοσμίως γνωστή ως Νότια Αλβανία) η Ελένη Σταύρου άρχισε να κλαίει (!!!) όταν θυμήθηκε πως "οι γραφειοκράτες των Αθηνών" ζήτησαν διαβατήριο από την ίδια και τους συγγενείς της για να επισκεφθεί την ίδια της την πατρίδα. «**Θεωρούμαστε Έλληνες εμείς, ρώτησε κλαίγοντας, όταν μας ζητάνε διαβατήριο, όπως και στους Τούρκους**». Και δε βρέθηκε κανείς από τους παριστάμενους για να τη βγάλει από την άγνοια της και να της εξηγήσει ότι αυτοί οι άμοιροι, "οι γραφειοκράτες των Αθηνών", δεν ήθελαν καθόλου να στε-

ναχωρήσουν ούτε την ίδια ούτε τους συγγενείς της, αλλά είναι αναγκασμένοι να υπακούουν σε διεθνείς συνθήκες και στις αρχές του διεθνούς δικαίου που η παραβίαση τους αποτελεί ενίοτε αιτία πολέμου. Ενώ η Μελομένη Τζήκα από τη Ξάνθη μίλησε για «**σκληροβόμενες πατρίδες μέσα στην Τουρκία**» (Ελευθεροτυπία, 24/6).

Η πιο συγκινητική όμως τοποθέτηση που ξεσήκωσε και τον ενθουσιασμό αυτών των καταπληκτικών νέων ήταν αυτή της Αφροδίτης Νίκα, από τη "Βόρειο Ήπειρο", "διαμένουσα στη Λάρισα", που αν και επίσης θαυμάσια μίλησε περισσότερο αποφασιστικά απ' όλους και έξω από τα δόντια: «**Ποιοι, πως και γιατί χαράζουν τις γραμμές των συνόρων; Η Κέρκυρα και τα Γιάννενα είναι Ελλάδα, γιατί εμείς είμαστε Αλβανοί; Όχι άλλες χαμένες πατρίδες, όχι άλλα δάκρυα... Ένα ποίημα θυμάμαι από τη γιαγιά μου. Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή... Δεν αντέχουμε άλλο να μας βλέπουν σαν άσχημα παπιά... Όταν βγαίνουμε στο δρόμο, μας φωνάζουν Αλβανούς και μας στραβοκοιτάνε... **Κι αυτό επειδή τα σύνορα χαράχτηκαν στραβά... Καθένας Χότζας δε μας έκανε τουρκαλβανούς, αλλά τώρα φοβάμαι. Ξεχάστε τη θέση ότι η Ελλάδα δε διεκδικεί τίποτα. Η Ελλάδα διεκδικεί όσα της ανήκουν!****» (Ελεύθερος Τύπος, 25/6). Ρατσισμός και σοβινισμός αντάμα. Και οι 350 "Γκρέγκενσταϊν Τζούνιορ" όρθιοι να καταχειροκροτούν. Καλύτερα να σε λένε δολοφόνο και εισβολέα σε όλη την υδρόγειο, παρά τουρκαλβανό και ασχημόπαπο. Αυτή η "Βουλή" αποτελεί ντροπή για όλο το λαό μας.

Αυτή τη Βουλή προσπάθησαν να επιβάλουν επίσημα στη νεολαία σαν εκφραστή της, βάζοντας θέμα έκθεσης στις πανελλήνιες εξετάσεις τη διακήρυξη ενός "βουλευτή": «**Και αν η σημερινή κοινωνία επιβάλλει το συντηρητισμό, εμάς θα μας επιτρέψετε να ονειρευόμαστε**», όπου προφανώς το όνειρο είναι η ανάκτηση των "χαμένων πατρίδων".

Τόσο το ψευτοΚΚΕ όσο και ο ΣΥΝ αναγνώρισαν τη διορισμένη, φασιστική "Βουλή". Έστειλαν εκπροσώπους τους στις συνεδριάσεις της. Δεν άσκησαν καμία κριτική στις φιλοδοξίες τοποθετήσεις των εφήβων "βουλευτών". Άσκησαν κριτική κυρίως για τις διαδικασίες που επέβαλε το κράτος για τη διεξαγωγή των συνεδριάσεων γιατί περιορίζουν την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη και ελεύθερη έκφραση των εφήβων, η οποία πρέπει να επιτευχθεί μέσα από αυτό το όργανο. Αυτό το όργανο είναι γι' αυτούς θετικό και πρέπει να του δοθεί η δυνατότητα να ανηπύξει τη δράση του.

Το ψευτοΚΚΕ προτείνει να επιλέγονται οι "βουλευτές" μέσα από τα μαθητικά συμβούλια (15μελή κ.λπ.) για να επιτευχθεί μεγαλύτερη "αντιπροσωπευτικότητα", να μπορεί δηλαδή να αναδείξει όσο το δυνατόν περισσότερους κνίτες σ' αυτήν. Ούτε λέξη για τη σοβινιστική επιτροπή που επιλέγει, ούτε λέξη κριτικής για την ουσία των προτάσεων που ψηφίστηκαν και των εισηγήσεων που έγιναν. «**Στη διάρκεια της Ολομέλειας της "Βουλής των Εφήβων" φάνηκε ότι ο προβληματισμός των**

μαθητών που πηγάζει από όσα βλέπουν κάθε μέρα τριγύρω τους, ξεπερνά τα στενά όρια που έβαλαν οι διοργανωτές του προγράμματος», γράφει ο Ριζοσπάστης, 25/6, επιβραβεύοντας το "επαναστατικό" πνεύμα των εφήβων.

Η περίπτωση του ΣΥΝ θα μας απασχολήσει λίγο περισσότερο γιατί αυτό το κόμμα εμφανίζεται και με αντιεθνικιστικό και φιλοευρωπαϊκό προσώπειο. Ο Κωνσταντόπουλος χαίρεται ανοιχτά και ανεπιφύλακτα τη "Βουλή", όταν δήλωσε ότι: «**ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία. Ακούσαμε τη φωνή από το μέλλον που είναι τραυματισμένο, προβληματισμένο, αισιόδοξο, τρυφερό και αγωνιστικό. Είναι μια στιγμή αυτογνωσίας για όλους**».

Η δε Αυγή, 25/6, προσπάθησε να μας πείσει ότι η "Βουλή" αυτή ζήτησε «να σταματήσει η αγάπη της πατρίδας να ταυτίζεται με το σοβινισμό». Βεβαίως δεν είναι σοβινισμός όταν διεκδικούμε αυτά που μας ανήκουν. Γι' αυτό ο ΣΥΝ, για να μπορεί να καθορίζει τα όρια του σοβινισμού κάθε φορά εκεί που τα θέλει, δεν εκφράζει ποτέ μια ξεκάθαρη θέση για αυτά ακριβώς που μας ανήκουν. Γι' αυτό στέλνει εκπροσώπους του (Ψαλιδόπουλος) σε εκδηλώσεις της Νεολαίας "Βόρειο Ήπειρο" να τραγουδάνε «**έχω μια αδελφή, κουκλίτσα αληθινή, τη λένε Βόρειο Ήπειρο, την αγαπώ πολύ**», (δες πρόσφατο φύλλο της εφημερίδας της ΕΝΒΗ-Ένωση Νέων "Βόρειο Ήπειρο"). Γιατί θέλει να διατηρεί τις συμμαχίες του με το σοβινισμό, και να του ανοίγει κάθε φορά την όρεξη, για να τον απομακρύνει από την "ανθελληνική" Δύση και να μπορεί εύκολα να τον σύρει πίσω από το άρμα της ισχυρής "ορθόδοξης αδελφής" Ρωσίας. Έτσι, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, Χρυσή Αυγή και Βουλή των Εφήβων βρίσκονται στην ίδια γραμμή πλεύσης.

Η αλήθεια είναι ότι αυτή η φωνή στην οποία ο Κωνσταντόπουλος είδε ένα μέλλον «**τραυματισμένο, προβληματισμένο, αισιόδοξο, τρυφερό και αγωνιστικό**», δεν έχει τίποτα αυθόρμητο, τίποτα καινούριο, τίποτα πρωτότυπο. Αυτή η φωνή δεν είναι τίποτα άλλο από απαγγελία καθ' ύπαγορευση, δεν είναι τίποτα άλλο παρά παπαγάλος του σοβινισμού. Τίποτα στις ομιλίες των "βουλευτών" δεν είχε τη ζωντάνια ενός Ιβχρονου, ενώ χαρακτηριστικό είναι ότι ο Κακλαμάνης αναγκάζονταν να τους ζητά να μιλάνε πιο σιγά, γιατί ο παπαγάλισμός τους ανάγκαζε να διαβάσουν με τέτοια ταχύτητα τα γραπτά κείμενα που είχαν μπροστά τους, ώστε ούτε οι ίδιοι να καταλαβαίνουν τι λένε, ούτε οι υπόλοιποι που τους άκουγαν. Οι λόγοι τους ήταν επανάληψη των πανάρχαιων στερεοτύπων των σχολικών εγχειριδίων, των SOS του μαθήματος της έκθεσης, και παράθεση ξερών αποσπασμάτων από περισπούδαστες αναλύσεις πολιτικών και ακαδημαϊκών. Ωστόσο, αυτό δε σημαίνει, όπως πιστεύουν αρκετοί προοδευτικοί άνθρωποι, ότι οι έφηβοι αυτοί δεν πρέπει να κρίνονται, γιατί είναι απλοί παπαγάλοι και δεν ξέρουν ούτε τι σημαίνουν αυτά που λένε, ούτε ποια πρακτική συνέπεια έχουν.

συνέχεια στη σελ. 7

Η ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ"

συνέχεια από τη σελ. 3

αυστηρούς νόμους την επανεμφάνιση κάθε προπαγάνδας που υποστηρίζει άμεσα ή έμμεσα την πολιτική και ιδεολογική γραμμή, καθώς και τα σύμβολα των υπεύθυνων εκείνου του πόλεμου.

Οι ναζιστές και οι φασίστες κάθε είδους για να εξασφαλίσουν την ελευθερία να οργανώνονται και να διαδίδουν τις θέσεις τους, επικαλούνται τα αντίστοιχα δημοκρατικά δικαιώματα που ισχύουν γενικά για τους πολίτες και τα πρόσωπα, άτομα ή ομάδες κάθε χώρας.

Όμως οι νομοθεσίες και των πιο δημοκρατικών κρατών και οι συνειδητοί πολίτες έχουν αρνηθεί αυτή τη δόλια επιχειρηματολογία. Γιατί η ίδια η οργάνωση και οι ίδιες οι θέσεις του ναζισμού αποτελούν άμεσα, έμπραχτα και συγκεκριμένα παραβίαση κάθε δημοκρατικής αρχής και καταπάτηση κάθε ατομικού και συλλογικού δικαιώματος, κάθε μορφής ατομικής και συλλογικής αξιοπρέπειας, ακόμα και ύπαρξης. Αυτό είναι ιστορικά αποδεδειγμένο, έχει επαληθευτεί στις συνειδητές δισεκατομμυρίων ανθρώπων και επαληθεύεται κάθε φορά που οι εχθροί της δημοκρατίας επιτρέπουν στους ναζιστές να οργανώνονται, να μιλούν και να δρουν.

Αυτό έχει συμβεί και στη χώρα μας, όπου οι ναζιστές έχουν την τερατώδη άνεση να συγκροτούν πολιτικό κόμμα, να εκδίδουν εφημερίδες και περιοδικά, να κατεβαίνουν στις εκλογές, και μάλιστα να συμμετέχουν στη Διακομματική επιτροπή καλεσμένοι από τους αρμόδιους υπουργούς με τη συγκατάθεση όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων και, τέλος, με την ίδια γενική συγκατάθεση να μιλούν στην τηλεόραση.

Εδώ λοιπόν οι ναζιστές έχουν κινηθεί σύμφωνα με τις άμεσες συνέπειες των θέσεών τους και σύμφωνα με το σιδερένιο νόμο της ίδιας τους της ύπαρξης. Ξυλοκοπούν συστηματικά τους ξένους εργάτες, ιδιαίτερα άλλου χρώματος, καθώς και νεολαίους που η εμφάνισή τους υπονοεί δημοκρατική στάση, εκστρατεύουν ενάντια στις εθνικές μειονότητες και έχουν τραυματίσει σοβαρά και κατ' επανάληψη μέλη αντιεθνικιστικών οργανώσεων.

Εκεί που είναι το κέντρο της δραστηριότητάς τους, τα σχολεία, και στα οποία αναπτύσσονται ανησυχητικά, οι ναζιστές συγκροτούν τους πυρήνες τους πάνω στη βία. Η φυσική βία και η απειλή άσκησης φυσικής βίας απέναντι σε ανοργάνωτους εύκολους στόχους είναι η κύρια μορφή της ίδιας τους της προπαγάνδας.

Στη βάση λοιπόν αυτού του σκεπτικού και αυτών των γεγονότων εμείς σαν δημοκρατικοί άνθρωποι, κάτοικοι αυτής της χώρας, έλληνες και ξένοι και ανεξάρτητα από κάθε άλλη πολιτική και ιδεολογική μας θέση, θεωρούμε σαν το πιο καίριο ζήτημα πολιτικής δημοκρατίας το να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστικές οργανώσεις και να απαγορευτεί κάθε ναζιστική δραστηριότητα.

Αυτή μας η απαίτηση δεν υπαγορεύεται μόνο από την ανάγκη να εμποδιστεί η ανάπτυξη του ναζισμού σαν πολιτικού ρεύματος, αλλά ακόμα περισσότερο από την ανησυχία μας για το γεγονός ότι υπάρχει σήμερα ένα πολιτικό και ιδεολογικό περιβάλλον τέτοιο, που να επιτρέπει και τη νομιμότητα των ναζί και την αυξανόμενη δυνατότητά τους να επηρεάσουν ανθρώπους, ιδιαίτερα νέους. Ο ναζισμός δεν είναι μόνο, και μάλιστα δεν είναι κυρίως, η αναφορά στη ναζιστική ιστορία, στο Χίτλερ, και στο β' παγκόσμιο. Ο ναζισμός είναι μια σειρά από γενικές ιδέες λίγο-πολύ σταθερές χρονικά, που όμως παίρνουν ένα ολότελα καινούριο και εξειδικευμένο ανάλογα με τη χώρα και την εποχή περιεχόμενο. Έτσι, ενώ ο πρώτος στόχος που βάζουμε στον εαυτό μας είναι η απαγόρευση κάθε ναζιστικής δραστηριότητας, ο δεύτερος στόχος είναι η καταγγελία των γενικών συνθηκών που επιτρέπουν την ιδεολογικοπολιτική επιρροή των ναζιστικών ιδεών και η καταγγελία αυτών των ιδεών.

Μια απαγόρευση δεν μπορεί ποτέ από μόνη της να νικήσει ιδέες. Αντίθετα μόνη της μπορεί ακόμα και να τους δώσει ώθηση. Γι' αυτό το λόγο είμαστε ριζικά αντίθετοι και με όλες εκείνες τις απόπειρες που έχουν γίνει ως τα τώρα να εμποδιστεί η δράση των ναζιστών με την άσκηση πάνω τους ατομικής ή οργανωμένης βίας που παίρνει τη μορφή τρομοκρατικής συμμορίας, δίχως δηλαδή την έγκριση της δημοκρατικής κοινής

γνώμης, μέσα στο σκοτάδι, δίχως προηγούμενα το ζήτημα των ναζί να έχει γίνει πολιτικό ζήτημα και, κυρίως, δίχως την επίμονη διαφώτιση του πληθυσμού για το τι λένε, τι πιστεύουν και τι κάνουν οι ναζιστές.

Η ανάγκη της ιδεολογικοπολιτικής πάλης ενάντια στο ναζισμό μας οδηγεί στο να συμφωνήσουμε στα παρακάτω μίνιμουμ σημεία που απαντούν στις αντίστοιχες μίνιμουμ θέσεις των ναζιστών, και κυρίως του πιο συγκροτημένου πολιτικού αποσπάσματος τους, που είναι η «Χρυσή Αυγή». Αυτά τα σημεία αποτελούν ταυτόχρονα απάντηση και στις κυρίαρχες θέσεις ενός ολόκληρου αναδυόμενου αντιδραστικού καθεστώτος που διαχέεται μέσα στον επίσημο πολιτικό κόσμο και που έχει ήδη επηρεάσει πλατιά τμήματα του πληθυσμού. Δεν είναι τυχαία η αποδοχή σαν κάτι το φυσικό της πολιτικής νομιμότητας των υπερασπιστών των δικτατοριών της 21 Απρίλη και της 4ης Αυγούστου όπως και η ανάπτυξη τελευταία ενός ρεύματος υπέρ της αποφυλάκισης των δικτατόρων.

Σύμφωνα λοιπόν με το παραπάνω σκεπτικό, διατυπώνουμε τα παρακάτω σημεία ιδεολογικής πάλης ενάντια στο ναζισμό και το φασισμό.

Για τον «εθνορατσισμό» και τον ρατσισμό

Δεν υπάρχει καμία βιολογική και καμία φυσική πνευματική διαφορά ανάμεσα σε ανθρώπους διαφορετικού χρώματος, έθνους και θρησκείας. Δεν υπάρχει κανένα έθνος φυσικά ανώτερο από το άλλο. Δεν υπάρχει κανένα έθνος και κανένας λαός που να έχει υπεροχή απέναντι σε ένα άλλο έθνος και σε έναν άλλο λαό στη βάση οποιασδήποτε ιστορικής και πολιτιστικής κληρονομιάς. Ειδικά για τους μεγάλους πολιτισμούς της ανθρωπότητας, κανένα έθνος δεν μπορεί να αυτοπροσδιοριστεί σαν ειδικός κληρονόμος τους. Οι ιστορικές, πολιτιστικές, τεχνικές και επιστημονικές κατακτήσεις των λαών ανήκουν σε όλη την ανθρωπότητα.

Μ' αυτή την έννοια καταδικάζουμε την αντίληψη για δήθεν «πολιτιστική ανωτερότητα του ελληνισμού», όταν αυτός σημαίνει ή υπονοεί κάποια ιδιαίτερη «ελληνική ιδεολογία» ή κάποια εκπολιτιστική ή άλλη «ιστορική αποστολή» του Έλληνα και του ελληνικού έθνους.

Για το εθνικό κράτος, την υπηκοότητα, τις εθνικές μειονότητες και τους μετανάστες

Καταδικάζουμε σαν βαρβαρότητα την αντίληψη και την πρακτική της βίαιης εθνικής ομογενοποίησης στα πλαίσια του εθνικού κράτους. Τέτοια πρακτική είναι και εκείνη που ταυτίζει την έννοια της εθνικότητας με εκείνη της υπηκοότητας. Απαιτούμε λοιπόν την άμεση αναγνώριση του ξεχωριστού εθνικού χαρακτήρα και των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων που απορρέουν από αυτόν των βάνουσα καταπιεζόμενων εθνικών μειονοτήτων της Ελλάδας καθώς και την αναγνώρισή τους έτσι όπως αυτές αυτοπροσδιορίζονται. Ακόμα απαιτούμε την απονομή της ελληνικής υπηκοότητας και την απόδοση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων και κάθε άλλου ατομικού και συλλογικού-όποτε και εθνομειονοτικού δικαιώματος-στους μετανάστες κάθε εθνικότητας και κάθε φύσης (πολιτικούς, οικονομικούς) που έχουν εγκατασταθεί και ζουν μόνιμα στη χώρα μας. Ιδιαίτερα για τους ξένους εργάτες απαιτούμε, προς κάθε κατεύθυνση, την εφαρμογή της αρχής «ίση αμοιβή για ίση εργασία». Αυτή είναι η αναγκαία προϋπόθεση για το χτύπημα του εθνορατσισμού που προωθεί ο ναζισμός μέσα από τη διάσπαση των εργαζομένων.

Για την αυτοδιάθεση των εθνών και των κρατών, για τον ευρωπαϊσμό και για την ειρήνη

Τα έθνη έχουν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και τα κράτη το δικαίωμα της ανεξαρτησίας. Τέτοιο είναι και το δικαίωμα να συνάπτουν ενώσεις, πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές που μπορούν να φτάσουν μέχρι και την ένωση σε ένα κράτος. Είμαστε λοιπόν αντίθετοι σε κάθε αντίληψη και κάθε πρακτική που αρνείται την ελεύθερη ένωση των εθνών και των κρατών στο όνομα της εθνικής αποκλειστικότητας και του εθνικού απομονωτισμού.

Κατά συνέπεια:

Α) Θεωρούμε μια μεγάλη δημοκρατική κατάκτηση των ευρωπαϊκών εθνών και λαών, απότοκο της αντιφασιστικής τους πείρας, τη σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση. Η ένωση των ευρωπαϊκών κρατών-σε όσο βαθμό έχει οικοδομηθεί-σημαίνει έμπραχτη καταδίκη του σοβινισμού και του εθνικισμού, καταδίκη της λογικής των πολεμικών αξόνων στη βάση οποιωνδήποτε εθνικών, θρησκευτικών ή πολιτιστικών συσπειρώσεων και, αντίστοιχα, σεβασμό των ατομικών και εθνικών δικαιωμάτων.

Είναι λοιπόν φυσικό που οι όροι που έκαναν δυνατή μια πολύ προωθημένη διακρατική συνεργασία έκαναν ταυτόχρονα την Ευρ. Ένωση έδαφος και της πιο προωθημένης πολιτικής δημοκρατίας μέσα σε ολόκληρο τον ευρύτερο ευρωπαϊκό και μεσογειακό χώρο. Καταδικάζουμε λοιπόν το συστηματικό αντιευρωπαϊσμό που θεμελιώνεται στον εθνικισμό και ακόμα περισσότερο εκείνον που επικαλείται τον ορθόδοξο θρησκευτικό μεσαίωνα και το βυζαντινισμό για να επιτεθεί συνολικά στο δυτικό διαφωτισμό και το δημοκρατισμό και να αναβιώσει τη βάρβαρη λογική των θρησκευτικών τόξων. Η ίδια λογική στο εσωτερικό οδηγεί στην κατάργηση της ατομικής και συλλογικής θρησκευτικής ελευθερίας.

Β) Πρέπει να οικοδομηθούν δημοκρατικές ειρηνικές σχέσεις σε όλες ανεξαιρέτα τις γειτονικές χώρες στη βάση των αρχών της αναγνώρισης της κυριαρχίας, της εδαφικής ακεραιότητας και της μη επέμβασης στα εσωτερικά τους. Όπως θέλουμε οι γείτονές μας να σεβόνται αυτές τις αρχές για τη χώρα μας, το ίδιο πρέπει να τις σεβόμαστε και εμείς απέναντί τους. Δε δικαιολογείται, λοιπόν, καμία επέμβαση στα εσωτερικά μιας χώρας για να αλλάξει το κρατικό της όνομα, ούτε επιτρέπεται επέμβαση σε άλλες χώρες στο όνομα της προστασίας των ελληνικών εθνικών μειονοτήτων που ζουν σ' αυτές.

Ειδικά σε ότι αφορά την Τουρκία, πρέπει να ανατραπεί η καλλιεργημένη αντίληψη περί «προαιώνιου εχθρού» και να προωθηθεί η θέση ότι οι διαφορές μας με αυτή τη χώρα μπορούν και πρέπει να λυθούν ειρηνικά. Ταυτόχρονα, προς όφελος και των δύο λαών, πρέπει να καταδικαστεί η σημερινή πολιτική των συμμαχιών της χώρας μας με τους χειρότερους φασισμούς στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και σ' όλο τον κόσμο στο όνομα του εξ ορισμού «τουρκικού κινδύνου».

Για τον αντισημιτισμό και τον αντικαπιταλισμό αντισημιτικού τύπου

Ο ναζισμός είναι πάντα ένας αντισημιτισμός (αντιεβραϊσμός). Ο σύγχρονος αντισημιτισμός καλύπτεται πίσω από τον αντισιωνισμό. Όμως ο ναζιστικός αντισιωνισμός δε σημαίνει καταδίκη του σιωνισμού όπως κάθε σοβινισμού, αλλά εξαφάνιση του ισραηλινού κράτους και των εβραίων γενικά. Αυτός είναι ο αντισημιτισμός, που στο βάθος του είναι η ρατσιστική μορφή που παίρνει ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός. Για το ναζισμό οι εβραίοι είναι πάνω απ' όλα η προσωποποίηση του κεφάλαιου και του καπιταλισμού γενικά, και σαν τέτοιοι πρέπει να εξολοθρευτούν.

Ο ναζιστικός αντικαπιταλισμός δε σημαίνει πάλη ενάντια στην εμπορευματοποίηση και την εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας, αλλά εξαφάνιση κάθε παραγωγικής και κοινωνικής προόδου στο όνομα της διατήρησης της μικρής παραγωγής, της πατριαρχικής οικονομίας και, κυρίως, της αποθέωσης της κρατικής πολεμικής-γραφειοκρατικής οικονομίας. Είμαστε λοιπόν μαχητικά αντίθετοι σε κάθε εθνικοσοσιαλισμό, δηλαδή σε κάθε εθνικισμό που συνδυάζεται με ένα κοινωνικό πρόγραμμα αντιδραστικού αντικαπιταλισμού. Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι στο βάθος η εξουσία του πιο μαύρου κεφάλαιου που μέσα απ' αυτόν εξασφαλίζει την απόλυτη και φασιστική εξουσία του στο κράτος, στην οικονομία και στην κοινωνία.

Η ιδεολογική και πολιτική μας πάλη ενάντια στις θέσεις των ναζιστών, που είναι ταυτόχρονα και θέσεις διαδεδομένες μέσα στην κοινωνία, διαχωρίζεται προφανώς από την απαίτησή μας για το εκτός νόμου των ναζιστικών οργανώσεων και της ναζιστικής δραστηριότητας. Οι ναζιστές πρέπει να τεθούν εκτός νόμου μόνο για εκείνες τις θέσεις τους που έχουν ταυτιστεί στη συνείδηση όλου του πληθυσμού με τη χιτλερική βαρβαρότητα, δηλαδή για την ανοιχτή υποστήριξη του χιτλερισμού, του Γ' Ράιχ, του δοσιλογισμού και του φυλετικού ρατσισμού. Οι άλλες, οι «εκσυγχρονιστικές» θέσεις του σύγχρονου ναζισμού, χρειάζονται για να αποκαλυφθούν μια μακρόχρονη και υπομονετική δουλειά πειθούς μέσα στο λαό.

Αυτό το τελευταίο είναι το πιο δύσκολο από τα καθήκοντά μας. Είναι όμως ένα καθήκον ζωής και θανάτου για την πολιτική δημοκρατία και για την ειρήνη σ' αυτή τη χώρα.

Ο πράχτορας Κόκκαλης αποθρασύνεται

Με ωμό-προκλητικό τρόπο, ο αρχικαγκεμπίτης Κόκκαλης επιτέθηκε στη Β. Παπανδρέου, διορίζοντας τον εαυτό του στο ρόλο του ...προστάτη της ελληνικής οικονομίας. Ο Κόκκαλης κατηγορήθηκε την υπουργό ότι δεν ασχολείται ουσιαστικά με την ανάπτυξη αλλά με τη μεταφορά των καζίνο.

Όσον αφορά την ανάπτυξη αυτή για τον Κόκκαλη ταυτίζεται με τα δικά του συμφέροντα, μιας και οι κατηγορίες του για τη Β. Παπανδρέου περιορίστηκαν στην «αναβλητικότητα του δημοσίου για την υπογραφή συμβάσεων» με τον ίδιο, ιδιαίτερα στις τηλεπικοινωνίες.

Είναι σαφές ότι η επίθεση αυτή του Κόκκαλη έχει να κάνει με κάποιες αντιστάσεις που εκδηλώνονται μέσα στο υπουργείο Ανάπτυξης απέναντι στη μονοπωλίωση των προμηθειών του δημοσίου από το χαφιέ της ρώσικης υπερδύναμης στη χώρα. Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο πως την ίδια περίοδο η ρώσικη κυβέρνηση εκφράζει την αντίθεση της προς τη Β. Παπανδρέου, την οποία κατηγορεί για αθέτηση των συμφωνιών που περιλάμβανε το «μνημόνιο σύμφωνης των ελληνορωσικών οικονομικών σχέσεων» το οποίο υπογράφηκε τον περασμένο Γενάρη και με το οποίο η Ρωσία προσπαθούσε να εξαρτήσει σε σημαντικό βαθμό ενεργειακά τη χώρα.

Σύμφωνα μάλιστα με πληροφορίες της εφημερίδας *Εξουσία* που υποστηρίζει τον Κόκκαλη, η ρώσικη κυβέρνηση σε συνεργασία με τη

Gazprom, πρόκειται να αποστείλει σύντομα στην κυβέρνηση επιστολή διαμαρτυρίας, την οποία θα συνοπογράφουν και έλληνες επιχειρηματίες (*Εξουσία*, 1/7/97).

Φαίνεται λοιπόν πως η επίθεση του Κόκκαλη στη Β. Παπανδρέου, έχει να κάνει με την προσπάθεια συνολικά του ρώσικου ιμπεριαλισμού να περάσει στα χέρια του χαφιέ του, το φυσικό αέριο και τις προμήθειες του ΟΤΕ.

Κάτι τέτοιο έρχεται σε αντίθεση με τον μέχρι τώρα συνεργάτη τους Κοπελούζο, ενάντια στον οποίο, ουσιαστικά στρέφει την επίθεση του ο Κόκκαλης κατηγορώντας τη Β. Παπανδρέου για προνομιακές σχέσεις μαζί του. Όπως στο πολιτικό επίπεδο, έτσι και στο οικονομικό, η ρώσικη εξάρτηση περνάει μέσα από την αξιοποίηση του σοβινισμού της αστικής τάξης. Τέτοιος σοβινιστής φαίνεται ότι είναι ο Κοπελούζος όπως και η ίδια η Παπανδρέου. Όμως ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, όπως κάθε ιμπεριαλισμός, δεν έχει να μοιραστεί ή να χαρίσει σε κανένα αυτό που διεκδικεί για τον εαυτό του. Αυτή είναι μια «εμπειρία» που θα τη νιώσει κάθε σοβινιστής που πίστεψε πως μπορεί να χρησιμοποιήσει το ρώσικο ιμπεριαλισμό για να ικανοποιήσει τα δικά του σχέδια.

Η οικονομική εξάρτηση της χώρας από το ρώσικο ιμπεριαλισμό περνάει κατά κύριο λόγο μέσα από τη μονοκρατορία του Κόκκαλη και τις «διαπλοκές» του με τα ρωσόδουλα τμήματα του κράτους και της κυ-

βέρνησης.

Η αντίσταση της Β. Παπανδρέου σ' αυτό, έστω και αν προβάλλεται χωρίς ανοιχτή πολιτική ή, ακόμα, έστω και αν προβάλλεται από την πλευρά της εξυπηρετήσης συμφερόντων άλλων μεγαλοεπιχειρηματιών, δε μπορεί παρά να έχει θετικά χαρακτηριστικά.

Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως η Β. Παπανδρέου συγκεντρώνει σήμερα τα πυρά της επίθεσης του κύριου εκφραστή των ρώσικων συμφερόντων Κ. Λαλιώτη, ενώ συνολικά η κυβέρνηση και ο ίδιος ο όμηρος του Λαλιώτη, Σημίτης, άφησαν στην πρώτη φάση ακάλυπτη την υπουργό στην επίθεση του Κόκκαλη. Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να έχουμε αυταπάτες για το ρόλο της Παπανδρέου. Είναι μια σοβινίστρια που παίζει κι αυτή πολύ με τη Ρωσία όπως φάνηκε από το ρώσικο εργοστάσιο-σκάνδαλο στη Φλώρινα σε βάρος της ΔΕΗ, αλλά που διατηρεί τη γενική φιλοευρωπαϊκή κατεύθυνση και την κατεύθυνση της ανάπτυξης στη βιομηχανία.

Όσο θα δυναμώνει η ρώσικη προέλαση στο πολιτικό επίπεδο, όσο πλησιάζει η εγκατάσταση των ρώσικων πυραύλων S-300, τόσο πιο πολύ ο ρώσικος ιμπεριαλισμός θα προσπαθεί να ελέγξει τα βασικά γάνγλια της οικονομίας της χώρας, είτε μέσα από το κράτος, είτε μέσα από τους χαφιέδες της νέας ολιγαρχίας, τύπου Κόκκαλη.

Η «ΔΙΑΛΥΜΕΝΗ» ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ G 8

Συνηθίζεται τελευταία η «διαλυμένη υπερδύναμη» να συμμετέχει σαν μέλος σε όλους τους παγκόσμιους οργανισμούς, στατιωτικούς, πολιτικούς, οικονομικούς. Εκεί δηλαδή όπου σύμφωνα με τους θεωρητικούς της παντοκρατορίας της «νέας τάξης πραγμάτων» λαμβάνονται όλες οι αποφάσεις που αφορούν τον κόσμο.

Ποιός βοηθάει τη Ρωσία αποφασιστικά σ' αυτή την προέλαση μέσα στο παγκόσμιο κλίμα του υφεσιασμού; Ποιος άλλος από το ρωσόφιλο Κλίντον.

Ας διδαχτούμε από το Ριζοσπάστη: «Η έντονη προσπάθεια που κατέβαλε ο Πρόεδρος Κλίντον, για την αποδοχή και την μελλοντική πλήρη ένταξη της Ρωσίας στον όμιλο των ισχυρότερων οικονομικά κρατών του πλανήτη, δημιούργησε εύλογες απορίες, ιδιαίτερα με τις οξυτάτες αντιθέσεις μεταξύ των μελών των "Επτά" και κυρίως της Ιαπωνίας και της Γαλλίας.

Θεωρήθηκε προσωρινή νίκη του Μπίλ Κλίντον, κάτι που προέβλελλαν με περισσή θέρη οι Αμερικανοί αξιωματούχοι σαν το πιο θεαματικό αποτέλεσμα της Συνόδου. Ο Κλίντον κατάφερε και κάτι ακόμα, την αποδοχή και ένταξη της Ρωσίας στο «κλάμπ του Παρισιού». Αυτό ήταν και το σημαντικότερο βήμα που έκανε η Ρωσία και αποκαλύπτει τη ζέση του Αμερικανού Προέδρου για «να γίνει η Ρωσία ένας από εμάς».

Το «κλάμπ του Παρισιού» είναι αυτό που καθορίζει τις οικονομικές σχέσεις των πλουσιότερων κρατών με τις αναπτυσσόμενες χώρες και τις χώρες του τρίτου κόσμου»

«...Ο Κλίντον χαιρέτησε με θέρη «την ένταξη της Ρωσίας σαν έναν συνεταίρο που θα καθορίσει και θα προωθήσει μαζί με τους υπόλοιπους την ανάπτυξη της παγκόσμιας οικονομίας». (Κυριακάτικος Ριζοσπάστης, 29 Ιούνη σελ. 45, οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας)

Πώς γίνεται όμως μια χώρα καταστραμένη οικονομικά -όπως η ίδια η Ρωσία διακηρύσσει - να μπαίνει στην σύνοδο των επτά πιο πλούσιων και ανεπτυγμένων βιομηχανικά κρατών του κόσμου και μάλιστα να μπαίνει και στο κλάμπ του Παρισιού; Το κλάμπ είναι οι χώρες δανείστριες του Τρίτου κόσμου. Η Ρωσία έγινε δεκτή σ' αυτό στις 20 Ιούνη μετά από μια μαραθώνια διαπραγμάτευση, και σε λίγους μήνες, σύμφωνα με τον ρώσο υπουργό Οικονομικών Μιχαήλ Κασιάνοφ, θα υπογραφούν και τα χαρτιά από τα 19 μέλη και τη Ρωσία για την πλήρη ένταξη της.

Η Ρωσία όμως, δανείζεται από την Δύση 40 δις δολάρια και είναι γενικά γνωστή τελευταία σαν χώρα του τρίτου κόσμου. Πώς γίνεται λοιπόν να βρίσκεται στο κλάμπ των χωρών - πιστωτών του τρίτου κόσμου; Γίνεται γιατί η Ρωσία έχει δανείσει στον τρίτο κόσμο 120 δις δολάρια κυρίως με την μορφή στρα-

τιωτικών πιστώσεων (Μόντ, 22 - 23 Ιούνη)

Υποστηρίζεται από τη Ρωσία ότι αυτό το χρέος χωρών όπως η Κούβα, το Ιράν, το Ιράκ, η Λιβύη και μια σειρά αφρικανικά κράτη, οφείλεται από τον καιρό που υπήρχε η πρόψη ΕΣΣΔ. Η είσοδος της Ρωσίας στις χώρες πιστωτές σύμφωνα με τα έθιμα του κλάμπ του Παρισιού, καθιστά αδύνατο για τις χώρες που χρωστάνε στη Ρωσία να δανειστούν λεφτά από τα άλλα μέλη του κλάμπ. Αυτός ο κανονισμός δίνει στη Ρωσία το γεωπολιτικό πλεονέκτημα να ελέγχει και να εκβιάζει αυτές τις χώρες με τη μορφή του «προστάτη».

Βέβαια, ο Ριζοσπάστης ανακαλύπτει στη βοήθεια που δίνει ο ρωσόφιλος Κλίντον στην ρώσικη υπερδύναμη το πανούργιο επιχείρημα ότι θέλει να την μετατρέψει σε καπιταλιστική χώρα και να την εντάξει στη Δύση. Μέσα από τη Ρωσία επίσης να πιέσει και τις χώρες που της χρωστάνε όπως η Κούβα, να μπουν στο σύστημα της «ελεύθερης αγοράς». Πραγματικά αυτό το επιχείρημα θα έστεκε σε μικρά παιδιά. Γιατί ο ιμπεριαλισμός που θέλει να ελέγξει τις χώρες που του αντιτίθενται εξασκεί κάθε λογής πιέσεις; αλλά δεν τις τοποθετεί μέσα στα σώματα όπου όλοι οι δυνατοί σ' αυτό τον κόσμο κάθονται σε ένα τραπέζι που έχει μοιράσει τις σφαίρες επιρροής και διοικούν τον πλανήτη.

Εμπόδισαν το καζίνο είναι ευχαριστημένοι με τα σκουπίδια

Είχαμε υποστηρίξει την κατασκευή του καζίνο του Φλοίσβου σαν έργο ανάπτυξης στις δοσμένες συνθήκες του σαμποτάζ που κάνει το σοσιαλφασιστικό μπλοκ στην οικονομία και τη βιομηχανία της χώρας. Είχαμε γράψει, επίσης, ότι και σ' αυτή την περίπτωση ο Λαλιώτης εμπόδισε αυτό το έργο να γίνει.

Τότε, ο Λαλιώτης, καλύφτηκε πίσω από το «οικολογικό» κίνημα που είχε ξεσηκώσει το ψευτοΚΕ στην περιοχή για να προβάλλει την αντίθεση του στην απόφαση χωροθέτησης που ο ίδιος είχε υπογράψει και να τινάζει το έργο στον αέρα, με την πρόθυμη συνεργασία της Βάσως Παπανδρέου που ανακάλεσε τελικά τη σχετική άδεια. Τότε, θυμόμαστε ότι όλοι οι κνίτες φώναζαν ότι καταστρέφεται μία τεράστια έκταση πρασίνου και χάνεται ένας «πνεύμονας» για τους κατοίκους της Αττικής. Τότε, λέγαμε ότι η «τεράστια έκταση πρασίνου» βρίσκεται μόνο στη φαντασία των κνιτών και ότι ο συγκεκριμένος χώρος που θα κατασκευάζονταν το καζίνο ήταν ένα έρημο τοπίο και εστία μόλυνσης για την περιοχή. Λέγαμε ακόμα ότι η ανάπλαση που είχαν υποσχεθεί στους κατοίκους για την ευρύτερη περιοχή -τόσο για το χώρο κατασκευής του καζίνο όσο και για τη μαρίνα του Φλοίσβου- για να τους πάρουν μαζί τους σ' αυτό το βρόμικο παιχνίδι, κατά πάσα πιθανότητα δε θα γινόταν ποτέ. Αντίθετα η κοινοπραξία που θα κατασκεύαζε το καζίνο είχε σχέδιο ανάπλασης για τη γύρω περιοχή,

το οποίο και θα πραγματοποιούσε γιατί αλλιώς δε θα μπορούσε να προσελκύσει πελάτες.

Τι έγινε τελικά; Σε ποια κατάσταση βρίσκεται σήμερα η περιοχή; Αντιγράφουμε από τον *Ελεύθερο Τύπο*, 24/6: «Σε απέραντο σκουπιδότοπο έχει μεταβληθεί ολόκληρη η ακτή από τη μαρίνα του Φλοίσβου ως τη μαρίνα του Αλίμου. Σκουπίδια ηλικίας πολλών μηνών είναι κατεσπαρμένα στις δημοτικές πλαζ και στο πεζοδρόμιο, όπου κάνουν τα μάνια τους και τον περίπατο τους οι δύστυχοι πολίτες. Το δε άλσος του Φλοίσβου όπου επρόκειτο να στηθεί το αμαρτωλό καζίνο, θυμίζει χωματερή. Δεκάδες αδέσποτα σκυλιά, γάτες και αρουραίοι αποτελούν αηδιαστικό θέαμα για τους τουρίστες, που αποτολμούν κρουαζιέρες μιας ημέρας! Όσο για τη θάλασσα, περί της οποίας υπερηφανεύεται ο κ. Λαλιώτης, είναι τόσο ακάθαρτη και εγκαταλελειμμένη όσο ουδέποτε ήταν».

Με λίγα λόγια, εγκατάλειψη και καταστροφή. Που είναι τώρα οι κνίτες να φωνάζουν για την πραγματική οικολογική καταστροφή της περιοχής; Τουλάχιστον, αφού δεν μπορούμε να έχουμε ανάπτυξη, θα ήταν καλό να είχαμε αυτή την περιφνη «ανάπλαση» στο όνομα της οποίας δε γίνεται η ανάπτυξη. Αλλά ο σοσιαλφασισμός δεν είναι διατεθειμένος να κάνει καμία ανάπλαση. Θέλει μόνο να τελειώσει γρήγορα με την καταστροφή της χώρας αυτή να γίνει πιο εύκολη λεία της ρώσικης υπερδύναμης.

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ...

συνέχεια από τη σελ. 5

Μπορεί οι έφηβοι να μην καταλαβαίνουν την ΚΑΠ και την αγροτική οικονομία για την οποία υπήρξε τοποθέτηση στη «Βουλή», αλλά καταλαβαίνουν πολύ καλά τι αισθάνονται όταν δακρύζουν για τη «Βόρειο Ήπειρο» και όταν όρθιοι, ενθουσιασμένοι, καταχειροκροτάνε τη «δικεδίκηση όλων όσων μας ανήκουν». Και καταλαβαίνουν τι ψηφίζουν. Δεν είναι άβουλοι. Ένας 16χρονος έχει σχηματισμένη προσωπικότητα και στοιχειώδη πολιτική κρίση. Πρόκειται για ακρωτηριασμένα από τη μεσαιωνική εκπαιδευτική διαδικασία πνεύματα, για διεφθαρμένους μέχρι το μεδούλι από το μικροστυισμό του «πρώτου μαθητή» νέους ανθρώπους, διαποτισμένους από το μεγαλοϊδεάτικο σοβινισμό που εκφράζει συνολικά το σχολικό σύστημα. Αυτοί οι έφηβοι δεν είναι αγνοί, αθώοι. Έχουν την ευθύνη αυτών που λένε και αυτών που κάνουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι από αυτό το βήμα δεν απευθύνθηκαν ούτε στο λαό, ούτε στη νεολαία. Ζήτησαν από αυτό το βήμα ένα μερίδιο στην εξουσία, απαίτησαν από τους βουλευτές να τους ακούσουν και να υποταχθούν γιατί αλλιώς «θα απαντήσουν όταν και όπως πρέπει». Και έδειξαν αυτό το

δυναμισμό όχι γιατί είναι ανεξάρτητα και δυνατά πνεύματα, όχι γιατί εμπνέονται από κάποιο όραμα. Αλλά γιατί οσμίζονται και αντιλαμβάνονται, ψυχρά, υπολογιστικά, ακριβώς όπως ένας διεφθαρμένος αστός πολιτικάντης, ότι πίσω τους βρίσκεται ένα πολύ ισχυρό πολιτικό ρεύμα, ένα ρεύμα εξουσίας και πάνω σ' αυτό πατάνε για να «απαιτούν». Πρόκειται για εκκολλητόμενα τέρατα. Αυτό το έκτρομα που ονομάστηκε «Βουλή των Εφήβων» πρέπει με αποφασιστικότητα να καταδικαστεί από κάθε δημοκράτη και από κάθε νεολαίο. Η νεολαία μας δε μπορεί να σηκώνει τη ντροπή της «αντιπροσώπευσης» από τους μικρούς διεφθαρμένους ναζί. Έχει δείξει πολλές φορές το δημοκρατικό και αντιεθνικιστικό της χαρακτήρα με την απόσταση που κρατάει από όλα τα κινήματα του σοσιαλφασισμού, με τη μεγάλη αποχή της από τις φοιτητικές εκλογές. Έχει καθήκον να τσακίσει την πολιτική και την ιδεολογία της «Βουλής των Εφήβων» και να εκφράσει με τη φωνή της ένα μέλλον πραγματικά «αισιόδοξο, τρυφερό και αγωνιστικό», ένα μέλλον ειρήνης, δημοκρατίας και ανάπτυξης για τη χώρα και το λαό μας.

ΧΟΝΓΚ-ΚΟΝΓΚ: ΕΠΑΘΛΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΕΖΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Ο κινέζικος στρατός μπήκε στο Χόνγκ-Κόνγκ με πολύ πιο μαζικό και θορυβώδη τρόπο από εκείνον που είχαν προβλέψει οι Βρετανοί. Επίσης μπήκε λίγο πιο πριν από την ώρα που είχε συμφωνηθεί. Έτσι η χαρούμενη τελετή της παράδοσης σκιάστηκε και η Δύση δεν μπόρεσε να ευχαριστηθεί μαζί με τους κινέζους ηγέτες που ήταν όλοι εκεί παρατεταγμένοι για να χαρούν την "επανάσταση". Στην πραγματικότητα πρόκειται για προσάρτηση και για ένα βήμα της ιστορίας προς τα πίσω. Ένας ανεπτυγμένος καπιταλισμός βιομηχανικού-εμπορικού τύπου δίνει τη θέση του σε έναν πολεμικό-γραφειοκρατικό καπιταλισμό. Από πολιτική άποψη η οπισθοδρόμηση είναι μεγαλύτερη: μια αστική δημοκρατία δίνει τη θέση της στο χειρότερο φασισμό που γνωρίζει ο πλανήτης.

Οι κινέζοι σοσιαλφασίστες είναι ενθουσιασμένοι και μαζί τους πανηγυρίζουν όλοι οι ομοϊδεάτες τους στη γη με πρώτο και καλύτερο το ψευδοΚΚΕ. Προσπαθούν να στηρίξουν πολιτικά αυτήν την οπισθοδρόμηση μιλώντας για το τέλος της παράνομης αποικιοκρατικής κατοχής του Χόνγκ-Κόνγκ και για την ενοποίηση του κινέζικου εδάφους. Αυτά διατυπώνονται με μαρξιστική γλώσσα αλλά η κινέζικη προπαγάνδα δεν μπορεί να κρύψει εκφράσεις κλειδιά για όλους τους φασισμούς όπως είναι η "ιερή κινέζικη γη" που μπόρεσε να αγκαλιάσει επιτέλους το χαμένο της κομμάτι. Η αντιιμπεριαλιστική-αντιαποικιακή γλώσσα είναι η αγαπημένη γλώσσα όλων των σύγχρονων φασισμών. Με αυτή τη γλώσσα κρύβουν τη δική τους επιθετικότητα βρίσκοντας στο παρελθόν πάντα τα προσχήματά τους για τις τωρινές τους επιθέσεις.

Όμως οι μαρξιστές βλέπουν τα πράγματα στη ζωντανή τους συγκεκριμένη εξέλιξη και τοποθετούνται ανάλογα.

Από μια γενική σκοπιά η ένωση των χωρών είναι καλό πράγμα. Επίσης είναι μια ακόμα μεγαλύτερη αναγκαιότητα η ενοποίηση των τμημάτων μιας χώρας που ο ιμπεριαλισμός και η αποικιοκρατία έχουν χωρίσει με τη βία. Όμως μια ενοποίηση δε θα πρέπει να στηρίζεται στη βία. Ακόμα δεν θα πρέπει να δυναμώνει την αντίδραση σε παγκόσμια κλίμακα. Ο μαρξισμός και ο αληθινός, δηλαδή ο διεθνιστικός δημοκρατισμός υποτάσσουν πάντα το επιμέρους εθνικό ζήτημα στο παγκόσμιο συμφέρον των λαών.

Αυτή η ενοποίηση γίνεται με τη βία. Ο λαός του Χόνγκ-Κόνγκ δεν την θέλει, και ποτέ δεν την αποφάσισε. Το Χόνγκ - Κόν-

γκ παραδόθηκε στην Κίνα από μια αποικιοκρατική δύναμη και κυρίως από την άρχουσα τάξη, και όχι από τον ίδιο το λαό του. Αυτή η βία αντιστοιχεί στην οικονομική και πολιτική οπισθοδρόμηση που προαναφέραμε. Κυρίως όμως αυτή η ενοποίηση θα δυναμώσει τον κινέζικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό και το παγκόσμιο σοσιαλφασιστικό μέτωπο Ρωσίας-Κίνας. Η κινεζοποίηση του Χόνγκ-Κόνγκ δεν είναι τμήμα μιας δημοκρατικής διαδικασίας εθνικής απελευθέρωσης όπως την εμφανίζουν οι κινέζοι φασίστες, αλλά σταθμός μιας διαδικασίας ιμπεριαλιστικής επέκτασης. Το Χόνγκ-Κόνγκ αρπάζεται από την Κίνα με τον ίδιο τρόπο που καταργείται η εθνική αυτονομία του Θιβέτ και του Χσίγκιγιάκ μέσα από μεθόδους εθνοεκκαθάρισης και εθνικής αλλοίωσης. Το Χόνγκ-Κόνγκ ενώνεται με μια Κίνα που προχωράει σε μια άνευ προηγουμένη στρατιωτικοποίηση με τον υπερδουλοκρατικό των αμυντικών της δαπανών μέσα στην τελευταία δεκαετία και κατ'άλλους με τον πενταπλασιασμό τους (*Monde* 21/2/97).

Πρόκειται για την Κίνα που καταλαμβάνει αυθαίρετα τα νησιά Σπάρλεϊ, σε βάρος όλων των μικρότερων γειτονικών χωρών, και που εξαπολύει πυραύλους για να εκφοβίσει την Ταϊβάν την οποία θέλει να την καταλάβει με την βία. Η Κίνα εξοπλίζεται πυρετώδως με ρωσικά στρατηγικά όπλα, συνεχίζει φρενιασμένα το πυρηνικό της πρόγραμμα και χτίζει διεθνείς συμμαχίες με τους χειρότερους σοβινιστές, τους σοσιαλ- και τους ισλαμοφασίστες, παντού στον κόσμο.

Αυτή η ηγεμονική ταραχοποιός πολιτική στο εξωτερικό αντιστοιχεί σε φασισμό στο εξωτερικό. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η ενοποίηση είναι ότι το χειρότερο. Από ιστορική άποψη η συγκεκριμένη ενοποίηση δεν αποτελεί προίον της παρακμής της βρετανικής αποικιοκρατίας. Αυτή η παρακμή έχει ολοκληρωθεί εδώ και τέσσερις δεκαετίες. Το τρύπιο βρετανικό στέμμα ήταν πολύ αδύναμο για να κρατάει πάνω του έναν διεθνή χρηματιστικό γίγαντα όπως είναι το Χόνγκ-Κόνγκ. Το Χόνγκ-Κόνγκ ήταν ως το 1984 ένα οικονομικά και πολιτικά ανεξάρτητο κράτος στο οποίο ο αγγέλικος ιμπεριαλισμός διέθετε οικονομική ισχύ μόνο μέσω δύο ισχυρών μονοπωλίων. Εκείνο της αεροπορίας με την Cathay-Pacifik και εκείνο των τηλεπικοινωνιών με την Hong-Kong Telecom. Η ουσιαστική λειτουργία της Βρετανίας ήταν μόνο να εγγυάται την ανεξάρτητη ύπαρξη του Χόνγκ-Κόνγκ απέναντι στην Κίνα όσο αυ-

τή ήταν σοσιαλιστική.

Η Βρετανία ήταν ουσιαστικά πολιτικο-στρατιωτικός προστάτης της αδύνατης στρατιωτικά αλλά πανίσχυρης οικονομικά μεγαλοαστικής τάξης του Χόνγκ-Κόνγκ. Αν ποτέ η μεγαλοαστική τάξη του Χόνγκ-Κόνγκ αποφάσιζε την ένωση τότε η Αγγλία δεν μπορούσε αυτόματα να έχει οποιαδήποτε αντίρρηση. Και αυτό έγινε. Η μεγαλοαστική τάξη του Χόνγκ-Κόνγκ αποφάσισε την ένωση δίχως βεβαίως να ρωτήσει τα 6,5 εκατομμύρια των κατοίκων. Και η Αγγλία ήταν υποχρεωμένη να την αποδεχθεί.

Όχι μόνο αυτή άλλωστε αλλά ολόκληρος ο δυτικός ιμπεριαλισμός δεν μπορούσε παρά να δεχτεί αυτή την ένωση. Για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και την μεγαλοαστική τάξη του Χόνγκ-Κόνγκ ο εχθρός ήταν ένας: Η κινέζικη σοσιαλιστική επανάσταση και ο μαοϊσμός. Όταν αυτός ο εχθρός νικήθηκε ο δρόμος της ένωσης ήταν ανοιχτός. **Η ένωση ήταν αποτέλεσμα της ήττας της κινέζικης επανάστασης και όχι της ήττας της αποικιοκρατίας.** Αυτός που πέτυχε την ένωση ήταν το ταξικό και πολιτικό μέτωπο των κινέζων σοσιαλφασιστών ρεβιζιονιστών με επικεφαλής τον Τένγκ Χσιάο Πίγκ με τους παλιούς αντικομμουνιστές μεγαλοαστούς της Κίνας που μετά την νίκη της επανάστασης το 1949 κατέφυγαν στο Χόνγκ-Κόνγκ και έχτισαν κάτω από τη δυτική προστασία μια μικρή καπιταλιστική αυτοκρατορία.

Για την ένωση του Χόνγκ-Κόνγκ με την Κίνα, χρειάστηκε η πολιτική ένωση των κινέζων ρεβιζιονιστών - σοσιαλφασιστών με τους απογόνους του Κουομιτάγκ. Για την ένωση αυτή χρειάστηκε η Κίνα να αλλάξει χρώμα και μάλιστα από κατακόκκινη να γίνει κατάμαυρη. Το Χόνγκ - Κόνγκ είναι το έπαθλο των κινέζων παλιονορθών για το ότι ξερίζωσαν το σοσιαλισμό στη χώρα τους. Το σύνθημα του Τενγκ Χσιάο Πίγκ "μια χώρα δύο συστήματα" που το έβγαλε για να τραβήξει μαζί του τους μεγαλοαστούς του Χόνγκ - Κόνγκ, έπρεπε να είναι "μια χώρα-ένα σύστημα". Αν παρ'όλα αυτά εμείς μιλάμε για οπισθοδρόμηση με αυτή την ενοποίηση είναι γιατί η καπιταλιστική Κίνα που πρόκυψε από την ανατροπή του σοσιαλισμού **βρίσκεται πολύ πιο δεξιά από το καπιταλιστικό Χόνγκ - Κόνγκ.**

Το ερώτημα είναι το εξής: Γιατί η αναπτυγμένη και πάμπλουτη μεγαλοαστική τάξη του Χόνγκ-Κόνγκ δέχτηκε την υποταγή της στον πιο καθυστερημένο καπιταλισμό του Πεκίνου; Η απάντηση βρίσκεται στο συγκεκρι-

μένο και πελώριο πρακτικό ανταλλάγμα που έδωσε ο κινέζικος σοσιαλφασισμός στη μεγαλοαστική τάξη του Χόνγκ-Κόνγκ προκειμένου να πετύχει την ένωση: **Της έδωσε τα φτηνά εργατικά χέρια του νικημένου κινέζικου προλεταριάτου.** Για χάρη των μεγαλοαστών του Χόνγκ - Κόνγκ η Κίνα έφτιαξε την περίφημη "ειδική οικονομική ζώνη" του Σεντζέν κοντά στο Χόνγκ - Κόνγκ μετά τη συμφωνία παραχώρησης Αγγλίας-Κίνας που υπογράφηκε το 1984. Στο Σεντζέν μετέφεραν μέσα σε λίγα χρόνια οι μεγαλοαστοί του Χόνγκ-Κόνγκ **όλη σχεδόν τη βιομηχανία της πόλης** και οι ίδιοι κράτησαν το χρηματιστικό-εμπορικό κομμάτι της οικονομικής ζωής.

Από την άλλη μεριά το νέο Χόνγκ-Κόνγκ έγινε ο δίαυλος των κινέζικων ηπειρωτικών εξαγωγών της νέας σοσιαλφασιστικής Κίνας αλλά και ο ενδιάμεσος για την εισαγωγή του ξένου κεφάλαιου στην Κίνα. Σήμερα το 70 % των υπηρεσιών του Χόνγκ-Κόνγκ αφορά το διεθνές εμπόριο της Κίνας και το υπόλοιπο 10 % τις τραπεζικές υπηρεσίες και το 20% τον τουρισμό (*Monde* 1/7/97). Αυτή η ανταλλαγή έκανε τους αντιδραστικούς μεγαλοαστούς του Χόνγκ-Κόνγκ ακόμα πιο πλούσιους και έκανε ακόμα πιο βαθείς τους δεσμούς τους με τους κινέζους φασίστες. Δεν είναι τυχαίο ότι πολιτικός εκπρόσωπος της φασιστικής Κίνας στο Χόνγκ-Κόνγκ είναι ένας εφοπλιστής του Χόνγκ-Κόνγκ, γιός κινέζου εφοπλιστή της Σαγκάης, που σώθηκε από χρεωκοπία στις αρχές του '80 από την ίδια την φασιστική κινέζικη κυβέρνηση.

Όμως κάτω στο λαό γινόταν η ακριβώς αντίστροφη κίνηση.

Οι εργαζόμενοι του Χόνγκ - Κόνγκ συνειδητοποίησαν μετά τη σφαγή της Τιεν Αν Μεν το 1989 ότι τους περίμενε η χειρότερη σκλαβιά. Τότε κατέβηκαν στους δρόμους με μια τεράστια διαδήλωση ενός εκατομμυρίου ανθρώπων και κατάγγειλαν τον κινέζικο φασισμό. Όμως η μεγαλοαστική τους τάξη είχε πάρει τις αποφάσεις της και μόνο ένα πιο αδύνατο κομμάτι αυτής της τάξης αντιδρούσε. Κυρίως όμως η ραγδαία αποβιομηχανοποίηση της πόλης συνετέλεσε στο να αλλάξει και η ταξική σύνθεση του εργαζόμενου πληθυσμού ενώ ένα μεγάλο κομμάτι της δημοκρατικής ιντελιγκέντσας έφυγε για το εξωτερικό.

Οι εργαζόμενοι στις υπηρεσίες δεν μπορούσαν να διατηρήσουν την πολιτική και οργανωτική σταθερότητα του βιομηχανικού προλεταριάτου. Έτσι σταδιακά το δημοκρατικό αντι-σοσιαλφασιστικό κίνημα έφθινε. Σε αυτό

το διάστημα οι κινέζοι σοσιαλφασίστες δούλεψαν πολύ μέσα στο δημοκρατικό κίνημα τον κινέζικο εθνικισμό. Τον τελευταίο καιρό πριν την ενοποίηση φτιάξαν επίτηδες ένα ζήτημα για κάτι νησάκια στον Ειρηνικό που τα διεκδικούν από την Ιαπωνία. Πρόκειται για τα νησιά Σενγκάου. Έτσι φούντωσαν ένα πελώριο αντιγιαπωνέζικο και κατά προέκταση αντιδυτικό κίνημα μέσα στο Χόνγκ - Κόνγκ εφαρμόζοντας την αιώνια αλάνθαστη συνταγή (που εφάρμοσε εδώ και ο ρωσόδουλος Παπανδρέου) Μόλις φούντωσε αυτό το κίνημα η ηγεσία του δημοκρατικού κινήματος του Χόνγκ-Κόνγκ σήκωσε και αυτή την πατριωτική σημαία. Έτσι οι φασίστες του Πεκίνου κατάφεραν τη μέρα της τε-

λετής να έχουν αντιμετώπιή τους μια δημοκρατική διαδήλωση μόνο με 3000 άτομα. Στο μεταξύ είχαν προωθήσει και τις θέσεις τους στα σημεία κλειδιά του αγγέλικου κεφάλαιου και είχαν πάρει την ηγεμονία και στην Cathays και στην Η.Κ. Telecom. Είναι πάντως σίγουρο ότι η δημοκρατική πάλη δεν θα τελειώσει μονομιάς στο Χόνγκ-Κόνγκ. Εξήμιση εκατομμύρια άνθρωποι είναι πολλοί. Το 1 εκατομμύριο διαδηλωτών του 1989 είναι ακόμα πιο πολλοί και οι χιλιάδες μαοϊκοί που επεχείρησαν μια σύγκρουση με την μεγαλοαστική τάξη του Χόνγκ-Κόνγκ στα 1967 θα έχουν ασφαλώς αφήσει τη δικιά τους βαθεία παρακαταθήκη μέσα στο αντισοσιαλφασιστικό κίνημα της πόλης. Είναι επίσης σίγουρο ότι οι σοσιαλφασίστες της Κίνας θα βρουν στο μέλλον αντιστάσεις και από ένα τμήμα της μεγαλοαστικής τάξης του Χόνγκ-Κόνγκ που τώρα τους ακολουθεί μαγεμένη και χτυπάει το δημοκρατικό κίνημα.

Με όσα είπαμε ως εδώ ελπίζουμε ότι θα εξηγηθεί και το γιατί ο τελευταίος βρετανός κυβερνήτης του Χόνγκ - Κόνγκ, ο Κρις Πάττεν που πάλεψε για τον εκδημοκρατισμό του, βρήκε ενωμένους εναντίον του τους κινέζους σοσιαλφασίστες και τους μεγαλοαστούς του Χ. Κόνγκ και μαζί του τη φτωχολογιά του Χ. Κόνγκ (*Monde* 1/7/97).

Ασφαλώς η πρώην αποικιοκρατική δύναμη μπορεί να επιδείξει μεγαλύτερο δημοκρατισμό από την πρώην αποικία και νυν σοσιαλ-ιμπεριαλιστική Κίνα. Φαίνεται λοιπόν πως είναι στη λογική των πραγμάτων η νέα επανάσταση στην Κίνα να καθαρήσει πια με τους σοσιαλφασίστες του Πεκίνου και τους μεγαλοαστούς του Χ. Κόνγκ και όχι με τα φαντάσματα της αποικιοκρατίας. Με λίγα λόγια είναι υποχρεωμένη να είναι βαθύτερη από κάθε άλλη φορά.

